

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za februar 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Visokošolska mladina.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Visoke šole v misijonih.

Mesečni zaveznik: Lurška M. B. (II.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	1. predp. Ign. š. m.	Posvelitev družin Srcu Jezusovemu	Ljublj. franč.	Celje š. ss.
2 Poned.	Svečnica	Blagoslov v družinah	Vrabcé	Petrovče
3 Torek	Blaž š.	Bolni in trpečí	Trboje	Žalec
4 Sreda	Andrej Korsini š.	Misijoni, duhovne vaje	Begunje p. L.	Gočovlje
5 Četrtek	Agata d. m.	Ženi in neveste	Kor. Bela	Teharje
6 Petek	Doroteja d. m.	Zadoščevanje Srcu Jezusovemu	Sela p. Šum.	"
7 Sobota	Romuald op.	Misijonski poklici	Koč. Reka	"
8 Nedelja	2 predp. Jan. M. s.	Nedeljska sv. maša	Hotedršica	Grize
9 Poned.	Apolonija m.	Dostojnost v obleki	Mirna	"
10 Torek	Skolastika op.	Naši verski listi	Ljublj. Licht.	S. Peter S. d.
11 Sreda	Lurška M. b.	Procvit Marijinih družb	Trstenik	Galicija
12 Četrtek	Evlatija d. m.	Brezposelni	Žabnica	Polzela
13 Petek	Katarina Riči d.	Verska vzgoja mladine	Holič	"
14 Sobota	Valentin š. m.	Misijon v Ljubljani	Radovljica	Kozje
15 Nedelja	3. predp. Favst. m.	Spravne pobožnosti	Bela cerkev	Kozje
16 Poned.	Julijana d. m.	Odprava pijančevanja	Zalilog	Sv. Peter Sv. g.
17 Torek	Pust, Donat	Dostojnost pri zabavi	Zavratac	"
18 Sreda	† Pepelnica	Postna zapoved	Idrija	Podsreda
19 Četrtek	Julijan s.	Duh spokornosti	Duplje	"
20 Petek	Eleuterij š.	Razprte družine	Leše	Podčetrtek
21 Sobota	Feliks š.	Zakonska čistost	Banjaloča	"
22 Nedelja	1. postna	Svoboda sv. Cerkve	Št. Vid p. B.	Sv. Vid n. P.
23 Poned.	Peter Damij. c. uč.	Svetost duhovnikov	Kolovrat	"
24 Torek	Matija ap.	Katoliška akcija	Vavta vas	S. Marjeta p. P.
25 Sreda	† Valburga d.	Pogostno sv. obhajilo	Trnovo sam.	Olimlje
26 Četrtek	Marjeta Kort.	Trpeča Rusija	Slap	Dobje
27 Petek	† Gabriel Ž. M. B.	Redovniški poklici	Razdrto	Pilštanj
28 Sobota	† Roman op.	Priporočene zadeve. Umrli	Preloka	"

PROŠNJE

Mar. družbenka iz M. se priporoča Brezmadežni, sv. Jožefu, presv. Srcu J. in M. in molitvi vernikov za zmagó v skušnjavah. — Molitvi pobožnih vernikov, Materi božji in sv. Antonu priporoča neka oseba (Banjaloka) spreobrnjenje grešnika, da bi prenehal pohujševati mladino. — I. S. priporoča Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, priprošnji svetnikov ter molitvi Bogoljubovih bralcev: svojega brata osmošolca za milost duhovskega poklica. — Družbenka Mar. iz K. o. se priporoča v molitev za zmagó v skušnjavah in dosego drugih dobrih namenov. — Družina Miker priporoča slad. Srcu J. in M., Sv. Tereziji Det. J., † škofu Slomšku sina, da bi ozdravel božjasti.

ZAHVALE

Neim. iz Črnomlja se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sveti Tereziji Det. J. za ozdravljenje brata. — O. V. se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. za zdravje. — A. K. se priporoča v molitev za razne namene, zlasti poboljšanje svojega očeta. — M. družbenka se zahvaljuje Brezm. Dev., sv. Jožefu, vsem svetnikom, † Slomšku in † dr. Križaniču za večkratno

uslišanje v duševnih zadevah. — K. B. se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Ter. D. J. za zdravje. — A. G. L. se zahv. sv. Mali Cvetki za ozdravljenje in prosi še nadaljne pomoči. — Dijak M. V. se zahvaljuje mehikanskemu mučeniku Mihaelu Pro S. J. za prejete milosti. — Ivana Korn, sedaj pri misijonarkah v Solnogradu, je imela bolečo nogo z odprto rano in je tudi malo šepala, ker je bila noga krajša. Priporočala se je v dosego svojega poklica in za zdravje † M. T. Ledochovski ter je bila uslišana. Izpolnila se ji je srčna želja, da je bila lani sprejeta v samostan in sedaj druga, da je popolnoma ozdravela. Noga se je popolnoma zacelila in zopet hodi ravno. S tem se zahvaljuje za prejete milosti. — Družbenka se vsled zaobljube zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Antonu, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, bl. Don Bosku in dr. sv. za uslišanje v več zadevah.

»BOGOLJUB« velja za vse kraje v državi
Din 20— na leto, pri poverjeniku prejeman
pa Din 18—. — Cenj. poverjeniki dobe
za svoj trud nameček in nagrade, kakor lanskó leto.

Ljubezen je vez popolnosti

Pri preroku Jeremiju stoji zapisano: »To govori Gospod: Modri naj se ne hvali s svojo modrostjo, in močni naj se ne hvali s svojo močjo, in bogatin naj se ne hvali s svojim bogastvom; temveč s tem naj se hvali, kdor se hvali, da pozna mene, in ve, da sem jaz Gospod, ki storim usmiljenje, pravdo in pravico na zemlji; zakaj to mi je všeč, pravi Gospod.« (9, 23—24.)

To je tedaj naš največji zaklad, da spoznamo Boga, da se bolj in bolj poglobimo v skrivnosti božjega življenja, da se bolj in bolj združimo z Bogom, ki je luč in življenje naše duše. Boga spoznavati, Boga ljubiti, božjo voljo spolnjevati, to je najvažnejše opravilo, ki ga imamo na zemlji. To je prav za prav naše edino opravilo, zakaj vse drugo mora biti podrejeno tej najvišji nalogi, temu našemu zadnjemu cilju.

Če tedaj rečemo, da je skrb za notranje življenje naša prva, najvažnejša in najlepša dolžnost, nas v teh mislih potrdi nezmotna, večnoveljavna beseda Stvarnikova, ki se nam je po svojem preroku razodel.

Kdor se v svojem življenju stalno na Boga ozira, Bogu posvečuje svoje delo in trpljenje, svoje življenje in svojo smrt — ta je notranji človek, ki stremlje za krščansko popolnostjo in jo bo s pomočjo božje milosti tudi dosegel, v kolikor jo umrljivi človek sploh doseči more. Vedeti moramo namreč, da človek na zemlji nikdar ni zadosti popoln. Nikdar ne smemo reči: zadosti je, zakaj naše strasti in slaba nagnjenja nas stalno vlečejo navzdol v blato greha. Kdor neha napredovati, začne v dobrem nazadovati. Gospod Jezus je postavil cilj krščanske popolnosti neizmerno visoko: »Bodite popolni, kakor je vaš Oče nebeški popoln.« Prav zato ne smemo prenehati s svojim stremljenjem

za napredkom; vsak dan mora v naših dušah vstati sveta želja, da bi bili še boljši, kot smo bili doslej. To hrepenenje po popolnjenju dušnega življenja nas bo dvigalo više in više, dokler se ne bo v večnosti svetost naše duše razcvetela kakor bajna roža mogota v čudokrasen cvet najvišje bogopodobnosti.

Ko govorimo o notranjem življenju in o krščanski popolnosti, ki za njo stremimo, bo za nas zelo važno spoznanje, v čem je jedro krščanske popolnosti in svetosti.

Prav gotovo je, da si v tem vprašanju dostikrat nismo na jasnem. Mnogi mislijo, da je krščanska popolnost v veliki meri molitve in pobožnosti. Čim več molimo, čim več pobožnosti se udeležujemo, bolj smo popolni — tako so uverjeni. Še celo tako daleč zablodijo nekateri v tem zmotnem mišljenju, da radi svojih številnih molitev in pobožnosti zanemarjajo celo svoje važne stanovske dolžnosti. Pameten človek bo takoj uvidel, da v mnogih molitvah in pobožnostih še ne obstoji krščanska popolnost. Saj so molitve in pobožnosti le nekaj zunanjega. Zunanja dejanja pa imajo svojo vrednost le tedaj, če potekajo iz plemenitega srca, iz čistih, vzvišenih misli in nagibov. Molili so tudi farizeji, bili so prvi med zagovorniki mnogih zunanjih pobožnosti, pa jih Jezus le ni mogel, marveč jih je obsodil in ožigosal kot hinavce.

Zopet drugi vidijo v krščanski popolnosti le strašno pokorjenje, ki si nikdar ne dovoli nobenega veselja, nobene utehe. Ob besedi »krščanska popolnost« jim stopajo pred oči le biči in raševina, najstrožji post in molčeča resnost, ki smeha ne pozna. Tudi ta predstava o krščanski popolnosti ni resnična. Gospod Jezus je bil gotovo vzor najlepše popolnosti, pa je bil v svojem zemeljskem življenju veder in

ljubezniv, da so množice kakor očarane hodile za njim. V vsem svojem občevanju je razodeval največjo dobroto in blagohotnost; v svoji veliki zaposlenosti je našel dovolj časa, da se je udeležil svatbe v veseli družbi galilejskih svatov. Saj so mu farizeji celo očitali, da je požrešnej in pijanec, ko je v ljubezni svojega srca često sedel k gostoljubni mizi zaničevanih cestinarjev, da je tudi te pridobil za svoje kraljestvo. Ti farizeji! Sami so se postili in so v raševino oblečeni, nepočesani, neumiti in žalostnega obraza izkazovali po ulicah svojo spokornost, misleč, da so zares svetniško popolni. Pa zopet niso zaslužili drugega, kot ostro Jezusovo obsodbo: »Hina vci, pobeljeni grobovi!«

Krščanska popolnost tedaj ni zgolj v mnogih molitvah in pobožnostih, tudi ne zgolj v mnogem postu in v pokorilih. Sicer je res, da si krščanske popolnosti brez pobožnosti in dobrih del ne moremo misliti, a jedro popolnosti to ni. Jedro krščanske popolnosti je krščanska ljubezen. Sv. Tomaž Akv. uči: V notranjem življenju je tisti popoln, ki je popoln v ljubezni. Popolni bomo tedaj, če bomo bolj in bolj Bogu podobni in z Bogom združeni — to pa se zgodi ravno po ljubezni. Ljubezen nas dela Bogu podobne, ljubezen nas z Bogom najtesneje združuje. Ljubezen je najlepša roža krščanskega življenja, ki napolnjuje s svojim sladkim vonjem zemljo in nebo. Zato nas tako lepo opominja apostol Pavel: »Pred vsem pa imejte ljubezen, ki je vez popolnosti.« (Kol 3, 14.) In kakor v svarilo vsem tistim, ki iščejo krščansko popolnost zunaj ljubezni, je zapisal veliki apostol ono čudovito besedo v 1. pismu Korinčanom, 13. pogl. 1. do 3. vrste: »Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa ne bi imel, sem brneč bron ali zveneče cimbale (glasbeno orodje, ki je brez življenja in samo zase tudi ima nobene koristi). In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti ter imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal v živež vse svoje imetje in ko bi dal svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.« Sv. Janez pravi: »Bog je ljubezen, in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.« (1 Jan 4, 16.)

Brez iskrene, čiste, plemenite ljubezni do Boga ni popolnosti. In če bi kdo še toliko

molil, če bi še več pokore storil, ako v njegovem srcu ni božje ljubezni, ako vsa njegova dobra dela ne izvirajo iz ljubezni — nič ni vse to.

Enega pa ne pozabimo! Z ljubeznijo do Boga je v najtesnejši zvezi ljubezen do bližnjega. Prav za prav je ena sama božja ljubezen, ki ljubi Boga in bližnjega. Ljubezen do bližnjega se najlepše izkaže v ljubezni do Boga, ljubezen do Boga pa najde svoje potrjenje v ljubezni do bližnjega. Kdor misli, da je mogoče ljubezen do Boga ločiti od ljubezni do bližnjega, ta je v nevarni zmoti. Učenec ljubezni sv. Janez nas v svojem 1. pismu o vsem tem tako lepo pouči: »Nobeden ni iz Boga, kdor ne dela pravice in kdor ne ljubi svojega brata. Zakaj to je oznanilo, da se ljubimo med seboj... Kdor ne ljubi, ostane v smrti. Vsak, kdor brata sovraži, je ubijavec, in veste, da noben ubijavec nima v sebi večnega življenja... Ako kdo pravi: 'Ljubim Boga,' pa sovraži svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl? In to zapoved imamo od njega, da naj, kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata.«

S posebnim poudarkom bodi tu omenjena beseda sv. Pavla, ki pravi, da je vsa postava, vse naše posvečenje, vsa božja služba, vsa krščanska popolnost obsežena v krščanski ljubezni do bližnjega. Ta velika apostolova beseda, ki je ne smemo nikdar prezreti, marveč naj bo vse dni zapisana v naše srce, se glasi: »Zakaj vsa postava se dopolnjuje v eni besedi, namreč: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Gal 5, 14.)

Iz vsega tega spoznamo, kako majhna je naša popolnost in svetost, ako je v naših srcih tako malo ljubezni do bližnjega. Grizemo in ujedamo se med seboj, zamero in mrznjo nosimo v duši, trdi smo in neusmiljeni, pa mislimo, da smo po svojih molitvah in pobožnostih vendarle popolni. Kako se varamo. Ali ne zaslužimo, da bi nam govoril Gospod, kakor je nekdanj govoril farizejem?

V ljubezni moramo napredovati — to je veliki cilj našega notranjega življenja. Seveda je vsak napredek združen z žrtvami in odpovedjo. Zopet omenjam besedo iz »Hoje za Kristusom«: »Toliko boš napredoval, kolikor boš samemu sebi sile storil.« Morali se bomo mnogo vojskovati s strastmi in slabimi nagnjenji svojega srca. S sveto odločnostjo bomo morali zatajevati samega sebe. Pa

ne bodimo malodušni. Milost Gospodova bo z nami, z nami bo dobrotna pomoč naše nebeške Matere. Čeprav počasi, z dobro voljo bo vendarle šlo in božja ljubezen bo bolj in bolj v naših dušah gorela. Po ljubezni do Boga in bližnjega pa bomo res božji otroci, ki bomo z zaupanjem klicali Stvarniku: Aba, Oče!

Ko je umrl veliki rimski cesar Teodozij, mu je sv. Ambrozij govoril posmrtni govor. V tem govoru je posebno poudarjal, kako je bil rajni cesar velik v ljubezni do Boga in do bližnjega. V govorni-

škem zanosu je risal žalostnemu ljudstvu pot cesarjeve duše v nebesa. Angeli ji pridejo naproti in jo vprašajo, kaj je na svetu dobrega storila. In Teodozijeve duša skromno, pa z zaupanjem odgovarja: »Ljubila sem.« To je zadosti, to je vse. Med nebeškimi slavospevi se ji odpirajo vrata večnega življenja.

Bratje in sestre! Ljubimo Gospoda Boga in spolnujmo z veseljem njegove zapovedi! Ljubimo svojega bližnjega zaradi Boga, ljubimo ga kakor samega sebe! Ljubezen nam bo odprla nebeška vrata.

Alozij Košmerlj.

Pravo viteštvo fantov

Lep pojav srednjega veka je bilo viteštvo. Vitezi so se po daljši preizkušnji slovesno zavezali, da bodo Bogu ob vsaki priliki izkazovali najvišjo čast, katoliški Cerkvi pa spoštovanje in pokorščino; da bodo zvesto služili vladarju in domovini; da bodo po svojih močeh pomagali pravici do zmage in nastopali zoper krivico; da bodo ščitili in branili nedolžne in zatirane in pa da bodo ženstvu izkazovali še posebno spoštovanje ter branili njih nedolžnost in poštenje.

Lepe naloge! O da bi tudi naši fantje bili vitezi po mišljenju in po življenju! Da bi bili vitezi do Boga in Cerkve, vitezi do domovine, viteški do vsakega človeka, zlasti pa še viteško plemeniti do vsega ženstva! In sicer bi naj to njihovo viteštvo ne obstajalo zgolj v zunanosti, da n. pr. ženske naprej pozdravijo, da jim dajo prostor, da jih denejo na svojo desno, da jim izkažejo to ali ono uslugo. Ne samo to, marveč vsak fant si naj prisvoji globoko notranje spoštovanje pred ženskim spolom; pridobi si naj iskreno prepričanje o ženski časti, katero mora braniti pred samim seboj in pred drugimi. Ta miselnost pa ni lahka, ker je protivna njegovi čutni naravi. Šele s samoodpovedjo si jo mora priboriti.

V vsaki ženski, v vsakem dekletu mora fant videti sestro prečiste Device. Marija je najlepši vzor čistega ženstva, mati in devica obenem. Niti najrahljši dih greha ni vzgibal njene duše ne njene telesnosti. Nedopovedljiva čarobnost jo obdaja ter tudi v fantovski duši budi hrepenenje in domotožje po čistosti in njenem dušnem miru. Pred Marijino duhovno podobo umolkne

vihar strasti in nedostojne misli in želje zbežijo kot večje pred solncem. Pogled na Marijo budi vse dobro in plemenito v fantovskem srcu, budi mu tudi sveto spoštovanje pred žensko častjo. Ob misli na Kraljico devic se mu nehote oživi sklep, da bo zaradi Nje globoko cenil dostojanstvo slehernega dekleta, saj bo v vsakem dekletu z duhovnimi očmi gledal sestro Matere božje.

V vsaki mladenki bo tudi videl njeno neumrjočo dušo. Telesnost je kakor zunanji ovoj duše; je kakor krhka posoda, v kateri živi in deluje neumrjoča duša. Tudi dekleško telo je ustvarjeno od Boga, da sodeluje z dušo in si pripravlja večno srečo; pa tudi dekleško telo bo nekoč stalo pred večnim Sodnikom, poveličano ali pa strahotno nakaženo in ostudno. Zato bo viteški fant v vsakem dekletu videl bitje, ki se mora z dušo in s telesom naporno boriti zoper zlo in zoper greh ter po težkih zmagah iti proti srečni večnosti. Človek bo za svojo dušo enkrat dajal težak odgovor Bogu; kaj bi torej še tuje duše jemal na svojo vest!

Vsako dekle je srčno ljubljena in skrbno vzgojevana hčerka svojih staršev; njenemu očetu in njeni materi je njena sreča več ko njuna lastna sreča; njena nesreča, dušna in telesna, ju bolj zapeče in zabolí, kot bi ju zbolela njuna lastna nesreča. Že od detinstva sta jo z ljubečo nesebičnostjo odgajala, dan za dnem nanjo mislila, snovala lepe načrte za njeno bodočnost in molila za njeno nedolžnost. Neviteški, grdo sebični fant pa prezre in poštepta vso to njuno ljubezen, skrb in prizadevanje ter onesreči njuno hčerko. — Vsaka nedostojna misel in beseda, sleher-

no nedostojno dejanje fanta do dekleta je pa hkrati neusmiljena žalitev in užalostitev njenih bratov in sester, ki so skrbno in ljubeče leta in leta gledali in gledale na svojo sestrico. V 1. Mozesovi knjigi beremo o Jakobovi hčerki Dini. Hevit Sihem, Hemorjev sin, knez dežele, se je pregrešil zoper njo. Pa jo je srčno vzljubil in svojega očeta prosil, naj gre k njeni družini ter mu jo za bogate darove dobi za ženo. Res je šel njegov oče Hemor k Jakobu. Ko so se pa Jakobovi sinovi vrnili s polja ter slišali o osramočenju svoje sestrice, se jim je milo storilo za njo; prikrili so pred Hemorjem svojo boleost in svoj srd; čez nekaj dni sta pa šla dva od njih, Simeon in Levi, z oboroženim spremstvom v mesto in strašno maščevala čast svoje sestre: umorila sta najprej Sihema in Hemorja, potem pa poklala še druge moške in vse mesto izropala. Tega ne more nihče odobravati, a zanimivo je, kaj sta Simeon in Levi odgovorila, ko jima je oče Jakob očital njuno preveliko krutost. Na en glas sta vzkliknili: »Kaj sva mogla mirno gledati, da je skrunjena najina sestra?«

V Črni gori si je sorodstvo do zadnjih časov samo prisvajalo pravico, da je celo z orožjem maščevalo čast članice svojega rodu.

Naj se torej vsak fant umisli v dušo dekletovih staršev in drugih njenih domačih! Naj pomisli, kako bi njega zapeklo, če bi se njegovi sestrici količkaj zlega pripetilo!

Viteškega mišljenja in ravnanja do vsakega dekleta se bo pa fant najlepše naučil v lastni domači hiši. Do svoje matere in do svojih sester bo še prav posebno plemenit; rad jim bo izkazoval usluge, prevzel njih težje delo nase ter bo tudi veder in zabaven do njih. To vedrost in zabavnost bo potem tudi do tujih deklet prav lahko porabil, ker z njo ne bo niti najmanj rušil onega svetega spoštovanja, ki naj bo kot varnostna meja med njim in njo. Poštenemu fantu ni treba plaho bežati pred nobeno mladenko, ker se bo krepko in odločno držal mej dostojnosti ter bo tudi v družbo zanesel viteško mišljenje in vedenje, prezirajoč sebično priliznjenost in gizdalinstvo.

II.

Vsakemu fantu se prej ali slej začne oglašati čuvstvo v srcu; nemir začuti v duši, zave se svojega srčnega bogastva, rad bi ga sipal na zunaj in tudi sam bi

rad bil deležen ljubezni. Lepa, pa nevarna doba življenja je to; v tej dobi mu je viteštvo do ženstva še tembolj sveta dolžnost.

Vitezi so namreč imeli tudi to zaobljubo, da bodo ščitili šibke in branili nedolžne pred vsakršno krivico in vsakršnim nasiljem. Zato bo fant pred samim seboj in pred lastno čutnostjo znal tudi ob oglašajoči se srčni struni obraniti vsako dekle. V življenju moškega imata namreč le dve tozadevni ljubezni pravico do obstoja: ljubezen do lastne matere in ljubezen do bodoče matere njegovih otrok. Vsaka druga ljubezen bi pa bila le brezsrčna sebičnost in kruto nasilje. Dekliška duša je po svoji naravi silno bogata; plaha sramežljivost, pobožnost, nežno občutenje, dobrotljivost, usmiljenost, nesebičnost, požrtvovalnost — to so dragulji ženske narave. Dekliška duša ima pa tudi izredno nežen čut za to, kaj je dostojno in kaj je plemenito. Manjka pa ženski naravi hladnega in treznega presojanja in preudarjanja; za železno doslednost nima toliko moči ko moški, njena dobrota se lažje prevari. Sama je dobra, pa misli, da so tudi drugi taki. Njena šibkost, ne le telesna, ampak še bolj dušna, torej nujno potrebuje viteškega ravnanja z njo.

Zato pošten fant ne bo nikdar predomač z nobenim dekletom, da ji ne bo budil neupravičenih in praznih nad ter ji sekal ran. Lažniva prijaznost fanta do mladenke ni kavalirstvo, marveč grda podlost, ker brezobzirno vara njeno otroškost in nič zlega slutečo zaupljivost. Celo takrat, ko bo fant v življenju srečal dekle, ki je izgubilo notranje poštenje in se mu morda kar laska: tudi takrat bo fant izpolnil viteško dolžnost, da pomaža omagujočim in dviga onemogle. Koliko deklet vedno globlje pada, ker niso nikoli srečale moškega, ki bi pokazal in dokazal svoje spoštovanje do njih ter jim s svojim plemenitim vedenjem kazal vzor čistosti. Seveda je fantu ob takih važnih trenutkih treba še podvojene pazljivosti nase.

Srčno ljubezen bo fant skrbno hranil za ono, katero si je po molitvah in po daljšem, treznem preudarjanju izbral za svojo življenjsko družico, da bo šel z njo pred oltar, potem pa skozi sreče in skozi nesreče do groba in do večnosti. Svojega dušnega bogastva in svojih najnežnejših čuvstev ne bo zapravljjal in za svojo bodočo nevesto in ženo ne bo prihranil samo žalostnih

o s t a n k o v. Vzvišeno pojmovanje sve-tega zakona, v katerem sta dve srci v Bogu za čas in za večnost združeni in v katerem dve osebnosti postaneta sodeležni božje stvariteljske moči ter odločata o življenju in o sreči novih bitij z neumrjočo dušo in z večnim, nadnaravnim ciljem: to vzvišeno pojmovanje zakona mu bo dajalo modrosti in moči, da bo trezno presodil vsako oglašajočo se srčno čuvstvo ter ga znal zatreti, dokler ne bo s pošteno, odkrito namero stopil pred svojo bodočo ženo.

Tudi pošten fant se lahko veseli sleherne, tudi ženske lepote, saj je tudi njo ustvaril Bog; a veselil se je bo ne kot ženske, ampak kot človeka, kot se n. pr. tudi veselimo lepe slike, ne da bi jo hoteli sneti s stene in imeti zase. Vsaka lepota naj bi človeka spominjala na Boga, ki je neskončna Lepota, Dobrota in Milina, in je vsa lepota, dobrota in milina stvari le rahel žarek iz Njega.

Tudi v mislih in željah bo torej fant ostal čist. V njegovih besedah ne bo niti

najbolj oddaljenega namigavanja na kakšno nedostojnost. V njegovih pogovorih in v njegovem vedenju do dekleta se bo vedno izražala zavest, da poleg nje stoji njen skrbni angel varih in da ju gleda božje oko in posluša božje uho. Tudi svojim tovarišem bo skušal privzgojiti ta načela.

Tak viteško prijazni in vljudni, pa tudi viteško moški in skrbni fant bo ponos družine in vasi. Vse ga bo spoštovalo, najbolj ga pa bo spoštoval Bog, kot je spoštoval in še spoštuje sv. Jožefa, viteškega čuvarja Marijine časti. Tak fant bo samega sebe srčno vesel, ker bo živel v soglasju s predpisi vesti in bo mirno gledal v svojo preteklost in prihodnost. Tak fant bo lahko zapel in zavriskal, da se bo slišalo v deveto vas, saj neprestano vrši dela junaštva, ko se s samoodpovedjo kakor vitez sv. Jurij bori zoper temo in greh in pomaga vsem, s katerimi pride v stik, do lepšega, plemenitejšega življenja. Bog nam daj obilo takih fantov, viteških varuhov dekliške časti!

Dr. Fr. Jaklič.

Roža skrivnostna

(Nadaljevanje.)

Razmere ob Marijinem rojstvu. Marijini starši.

Leta 37. pred Kristusom, torej nekako petnajst let pred Marijinim rojstvom, je zavladal po volji rimskega cesarja nad Palestino kralj Herod, po rodu Idumejec. Gospodoval je kruto in nasilno. Pred vnanjim svetom je pa hotel veljati za naprednega in modernega vladarja. Pospeševal je pogansko grško omiko; dal je prenoviti in sijajno okrasiti tempelj poganškega boga Apolona na otoku Rodu, v Jeruzalemu pa svetišče pravega Boga, ker se je hotel tudi Judom prikupiti.

Med judovskim izobraženstvom sta se tiste čase borili za premoč in vpliv dve struji: farizeji in saduceji. Farizeji so bili zagrizeni narodnjaki in branitelji Mozesove postave. Saduceji pa so bili v narodnostnem oziru popustljivi prijatelji poganške grške omike, v verskih rečeh malo natančni. Oboji pa so izžemali preprosto ljudstvo, se pulili za čast in oblast ter grabili premoženje.

V Herodovi državi je bilo judovsko ljudstvo nekako samo sebi prepuščeno, brez pravih pastirjev in nesebičnih vod-

nikov, a vendar po večini dobro in nepokvarjeno. Tudi med izobraženci ni manjkalo poštenjakov, kot n. pr. Zaharija, Simeon, prerokinja Ana. To je bilo zdravo jedro naroda, ki je v njega sredo imel stopiti Odrešenik. V ljudstvu je vedno bolj vstajala vera v bližnji prihod napovedanega Mesije. Večina je pričakovala, da bo nastopil nenadoma kot velik junak, pregnal Rimljane in Herode ter ustvaril sijajno in trajno judovsko državo, v kateri bo vsak našel, česar mu srce želi.

Bog je tudi v resnici pripravil vse za Mesijev prihod, toda čisto drugače, kot so si mislili farizejski narodnjaki in goreč-neži.

Predvsem je Bog vzgojil dobromisleče judovsko ljudstvo tako, da se je navadilo Boga ljubiti, ne le bati se ga, da je imelo vsaj nekaj smisla za samoodpoved. Pripravljaj in pripravil pa je Bog tudi posamezne osebe, ki naj Zveličarja sprejmejo, ko pride na svet. Bog je dopustil, da je že davno obubožal slavni Davidov rod, ki je iz njega imel priti Rešenik. Iz Betlehema je ta rod izviral, vendar so potomci živeli tudi drugod, n. pr. v Nazaretu.

Poročila evangelijev o zadnjih potomcih Davidove hiše so zelo pičla. Gotovo je, da sta bila Marija in sv. Jožef Davidova potomca.

Pomudimo se nekoliko pri Marijinih starših. Soglasno ju vsa izročila imenujejo Joahima in Ano. Že zgodaj je o njima nastalo vse polno legend, gotovega vemo pa malo. Kakor drugi Davidovi potomci, tudi ta dva nista bila bogata. S čim sta si služila kruh, ni znano. Mogoče sta imela kaj posestva in hišo v Nazaretu in tam prebivala vsaj v poznejših letih. Kakšna sta bila po življenju? Dobri otroci imajo navadno tudi dobre starše. Če je bila torej Marija v vsakem pogledu vzorna in vzorno vzgojena, je morala imeti tudi vzorne starše. Pomislimo pa tudi tole: Bog je ves Davidov rod skozi stoletja vodil po poti svetosti in kreposti, da bo vreden dati iz sebe Odrešenika; Bog je hotel, da naj bo mati Odrešenikova vzor popolnosti, hotel je imeti za rednika — čistega, skromnega in nesebičnega delavca sv. Jožefa; dalje vemo, da je živel Marijino sorodstvo (kot Zaharija in Elizabeta in Marija Kleofova) vzorna in bogaboječe: vse to dovoljuje sklepati, da sta bila stari oče in stara mati Jezusova v vsakem pogledu vzorna, bodisi kot mož in žena, bodisi kot oče in mati.

Glede ostalih sorodnikov vemo zopet le malo. Najbolj gotovi smo za Zaharijo in Elizabeto. Zaharija ni bil sorodnik Joahimove družine, pač pa Elizabeta. Elizabeta je bila po besedah evangelija Aronova potomka, ni mogla torej izhajati iz Joahimove družine. Verjetno je, da je bila Ana sestra Elizabetina. Potem bi se potomka velikoduhovniškega Aronovega rodu možila s potomcem kraljevega Davidovega rodu, kar bi se lepo ujemalo z božjim načrtom. V Jezusu, Kralju in Velikem duhovniku bi bili strnjeni kraljeva in velikoduhovska rodbina.

Prav blizu Marije omenjajo evangeliji tudi drugo Marijo, ki je bila žena Kleofova in mati Jakoba, Jožefa, Simona in Jude. Bila je precej starejša kot Jezusova Mati. Evangelij jo imenuje Marijino sestro, njene sinove pa Jezusove brate. To bližnje sorodstvo je prihajalo brez dvoma od tod, ker je bil po zadosti utemeljenem poročilu zgodovinarja Evzebij¹ Marijin mož Kleofas brat sv. Jožefa. Obe Mariji sta bili torej svakinji in njuni otroci pred svetom in postavo bratranci.

Končno je treba omeniti še sv. Jožefa, Kleofovega mlajšega brata, Jakobovega sina po naravi in pred postavo sina Heli-

jevega; živel je skromno in skrito, služeč si kruh z izvrševanjem svoje obrti.

Brezmadežno spočeta.

Vse, kar se je godilo z Marijo, moramo gledati v luči vere, vpoštevajoč, kar nam sporoča sv. Pismo, izročilo, in kar nas uči o njej sv. Cerkev.

Nimamo sicer zanesljivega sporočila, nimamo pa tudi razloga, da bi ugovarjali trditvi, da je Bog hotel, da sta si Joahim in Ana rojstvo hčere Marije izprosila, in sicer, ko sta bila že v letih. Vse naše odrešenje od početka do konca je bilo namreč predvsem božje delo.

Spočeta in rojena je bila Marija tako kakor vsi drugi ljudje, na naraven način, le da je ob njenem spočetju Bog sam delal čuda božje milosti. Vsak človek ima kot Adamov potomec na sebi izvirni greh; če v njem umrje, ne more biti zveličan. Kristus je s svojim trpljenjem potolažil božjo jezo in človeštvo satanove oblasti odrešil. Otroci so sicer še vedno spočeti in rojeni v izvirnem grehu, vendar pa morejo s krstom postati deležni odrešenja; kakor hitro so krščeni, so otroci in prijatelji božji ter se morejo zveličati. Neprimerno bi pa bilo, če bi Bog dopustil, da se njegov Sin rodi od matere, ki bi bila omadeževana z izvirnim grehom. Zato je razumljivo, da je Bog obvaroval Marijo vsakega madeža. Tudi ne bi bilo prav, če bi bila Marija samo nekaj časa, samo sekundo v sovraštvu z Bogom, zato jo je že takoj v prvem trenutku obvaroval izvirnega greha, to se pravi, ustvaril jo je v posvečujoči milosti božji in brez madeža izvirnega greha. To ni uganje, to je verska resnica. Angel je namreč kasneje Marijo pozdravil: »Milosti polna«. To znači, da je prejela Marija vse milosti, ki so mogoče in v najvišji meri. Če bi bila pa le hip v izvirnem grehu in brez posvečujoče milosti, ne bi bila milosti polna. Brezmadežno spočetje Marijino so v vseh časih odlični cerkveni učniki učili in verniki verovali. Sv. Cerkev je Marijino brezmadežno spočetje proglašila kot versko resnico.

Lahko si mislimo, s kakim veseljem je gledal Bog na to novo bitje in kako so se Mariji klanjali angeli, jo častili kot svojo kraljico. Joahim in Ana, presrečna oče in mati, sicer nista vedela, za kakšno čast je Bog njuno dete namenil; čutila pa sta, da jima je naklonjen.

Z. Z.

¹ Hist. eccl III, XI.; Pg. XX, 248.

Nazaj k materi sv. Cerkvi

Danes bomo slišali o plemeniti duši, ki je željno iskala resnice celih 52 let. Bila je to pruska princesa Ana, deželna grofica hesenska.

Leta 1847., ko ji je bilo 11 let, je na potovanju s svojim očetom prišla v Kolin ob Renu in obiskala tudi tamošnjo veličastno stolno cerkev. Kanoniki so ravno opravljali slovesne večernice. Mogočna cerkev in vse, kar je v njej videla in slišala, je napravilo nanjo neizbrisen vtis. Nikdar več se ni mogla iznebiti misli na katoliško Cerkev in vedno bolj se ji je vzbujala želja, da bi se natančneje poučila o katoliški veri. Zato je z napeto pozornostjo prisluškovala, ko se je nekoč njen oče o tem razgovarjal z danskim kraljem Kristjanom in nekim generalom, ki sta oba — dasi protestanta — katoliško Cerkev jako cenila. Z vnemo se je udeleževala protestantskega verskega pouka in tudi odkritosrčno povedala svoje pomisleke o raznih naukih, ki se ji niso zdeli resnični ali dosledni. S svojo zdravo pametjo je čutila, da tu ni vse v redu in vedno bolj se je doraščajoče deklice polasčal nemir in nepremagljivo hrepenenje po čisti resnici.

Leta 1853. se je poročila s hesenskim princem Friderikom Viljemom. Toda tudi v zakonu, kljub vsemu bogastvu in udobnostim, ni našla srčnega miru. Njena duša je vedno koprnela in se poganjala za nečem boljšim, za jasnostjo, za resnico, za Bogom. In pri tem so ji misli vedno uhajale na katol. Cerkev, ki se ji je zdela kakor čudovita dežela, kjer bi se pomirila njena nemirna duša. Obrnila se je do slavnega škofa Emanuela Kettelerja, ki ji je svetoval, naj temeljito proučuje katoliško vero in trezno premišlja vse razloge, ki ji govore za prestop v katoliško Cerkev. To je tudi storila in hotela že leta 1866. prestopiti v pravo Cerkev, a je žal naletela na odločen odpor svojega moža. Da ne bi — kakor je mislila — motila miru v zakonu, je molčala, na tihem trpela in dolgo dobo hrepenela. Leta 1884. ji je mož umrl. Čutila se je torej prosta največje ovire. Odločno je šla na delo, da se dokoplje do popolne jasnosti.

Obiskovala je katoliško in protestantsko službo božjo ter obojno primerjala. Povpraševala je glede spornih točk enkrat katoliške, enkrat protestantske bogoslovce. Končno se je odločila, da se da v katoliški veri temeljito poučiti. Hkrati je pa

goreče molila, naj ji da Bog spoznati, katera vera je prava. V duši ji je postajalo vedno jasneje in mirneje in končno se je odločila za zadnji korak. Ko so jo razni sorodniki, prijatelji in znanci opozarjali na zapreke, ki jih bo stavila na pot nemška cesarska rodbina, je rekla: »Hohenzollerci so nam vzeli prestol, dežele in častno mesto. Zадnjega, kar mi še preostaja, namreč lastnega prepričanja, pa jim ne bom žrtvovala.« Dne 10. oktobra 1901 je v semeniški kapeli v Fuldi slovesno prestopila v sv. katoliško Cerkev. Torej po 52 letih nemirnega iskanja in hudih borb!

Sedaj je vsa srečna in ne more najti dovolj besedi, da bi primerno izrazila svojo blaženost. Navedemo samo nekaj najbolj značilnih njenih izjav: »Brez pokoja in miru, versko čisto zanemarjena, z neprestanim hrepenenjem in neugasno žejo po resnici sem dolga leta blodila v zmoti in omahovala. Vse se je tako počasi vlečlo. Ko sem končno premagala vse silne ovire, sem se dokopala do cilja in zdaj vem, da je največja sreča pod solncem, slediti spoznani resnici.«

Leto svoje spreobrnitve imenuje naj-srečnejše leto svojega življenja. »Po svoji spreobrnitvi čutim kljub svoji starosti in njenim nadlogam, kako me prešinja vedno večja ljubezen, občudovanje in hvaležnost do naše svete Cerkve in njenih duhovnikov, ki so sredniki resnice in razsvetljevalci. Nič človeka tako ne pomladi in okrepi, kakor verska navdušenost. Ljubljena mati sv. Cerkve je vsebina in zvezda našega življenja. Meni presrečni je šele na večer življenja vzšla luč in se mi je odprl nov svet, ki ga ne bom na zemlji nikdar popolnoma doumela.«

Ob desetletnici svojega spreobrnjenja piše: »Če se ozrem nazaj na teh svojih 10 katoliških let, jih vidim ožarjena od svetle gloriije. Solnce božje ljubezni me je obsevalo in mi delilo milosti na milosti.« — Biti ud katoliške Cerkve, imenuje »srečo, ki ji ni primere in ki je vredna vsake žrtve.« Pri misli na protestante postane žalostna in pravi otožno: »O, ko bi dobrohoteči in često dovzetni drugoverci, ki pa se žal sramujejo menjati vero, poznali našo vero, kako je je sama resnica, koliko bi jih prišlo nazaj v očetovo hišo in bi bili srečni!«

Leta 1904. je vstopila v 3. red svetega Frančiška in dobila redovno ime

Elizabeta. Stara 82 let je mirno pričakovala smrti in lepo rekla: »Kdor je živel v luči naše svete Cerkve, temu se gotovo ni treba bati smrti. — Kakor Bog hoče, naj se zgodi! Bil mi je vedno tako dober. Umrjem kot katoličanka, edina v svoji rodbini. To je zame velika milost!«

Pred smrtjo jo je obiskal nemški cesar Viljem, da bi jo prosil odpuščenja in se z njo spravil zaradi rodbinskih razporov. Ta obisk je staro gospo jako razveselil. Obenem je porabila to ugodno priliko, da mu je odkrito povedala vse nagibe, ki so jo privedli v katoliško Cerkev

in mu tudi polna hvaležnosti do Boga priznala, da je v Cerkvi našla to, po čemer je hrepenela, namreč: pokojno vest, mir srca, pravo srečo in trdno upanja na srečno večnost. Dne 12. junija 1918 je mirno in vdano zaspala v Gospodu, da se prebudi v blaženi večnosti. Tako je po dolgem iskanju in hrepenenju našla popolno resnico tu in tam in z njo pokoj svoji duši.

Nam pa ni bilo treba šele iskati resnice, bili smo v njej rojeni in vzgojeni. Smo li je tudi tako veseli ko ona in Bogu tako hvaležni? —

M. Štular.

Prošnja

*Mrak življenje mi odeva,
polna srca so prevar,
tebe, Mati, pa obseva
luči in ljubezni žar.
O srcé odpri mi svoje,
da se vanj bom svetu skril,
da ljubezni in resnice
v njem se čiste bom napil.*

*Ti mi vodi pot življenja,
ohranjaj me v milosti,
spremljaj ure mi trpljenja,
varuj greha me noči!
Daj, da vdano tu na zemlji,
o Marija, bom trpel,
vdano stavospeve večno
bom v nebesih tebi pël.*

Gregor Mali.

Hribski fantje

II.

Polde je bil že teden dni doma. Nagovorila sta se z mamico do mile volje. Tudi pri Zgornjih je bil v vasih in oddal svoje vojaške novice: kako so ga urili v kretanju, kam so hodili na vaje, kdo so mu bili tovariši, kakšna je pri vojakihi hrana, kako lepo mesto je Zagreb.

Tiste dni ga je doletela nepričakovana čast: prosili so ga za krstnega botra. Zdenška babica Ivanka je k Zgornjim prinesla enajstega otročička, ljubeznivo deklíco, ki se je že prve dni po rojstvu neprestano smejala.

»Kaj bodo stikali okoli,« je prišla babica prosit k Spodnjim. »Prejšnji boter so umrli. Le ti pojdi, Poldek! Zgornji bi najraje imeli tebe.«

»Seveda pojde. Kar brez skrbi naj bodo. Pogač bomo napekli polne jerbase,« se je zasmejala Zalka. Neznansko dobro se ji je zdelo sinovo počaščenje.

Ko so popoldne prinesli od krsta, je babica še povasovala. Pa se na lepem začne repenčiti starejši domači sin Marko.

»Toliko nas je, kakor bi hruške otrešeli, in zdaj še ta! Kdo bo doto dajal? Jaz, ko bom prevzel. Iz česa pa?« Fant Marko

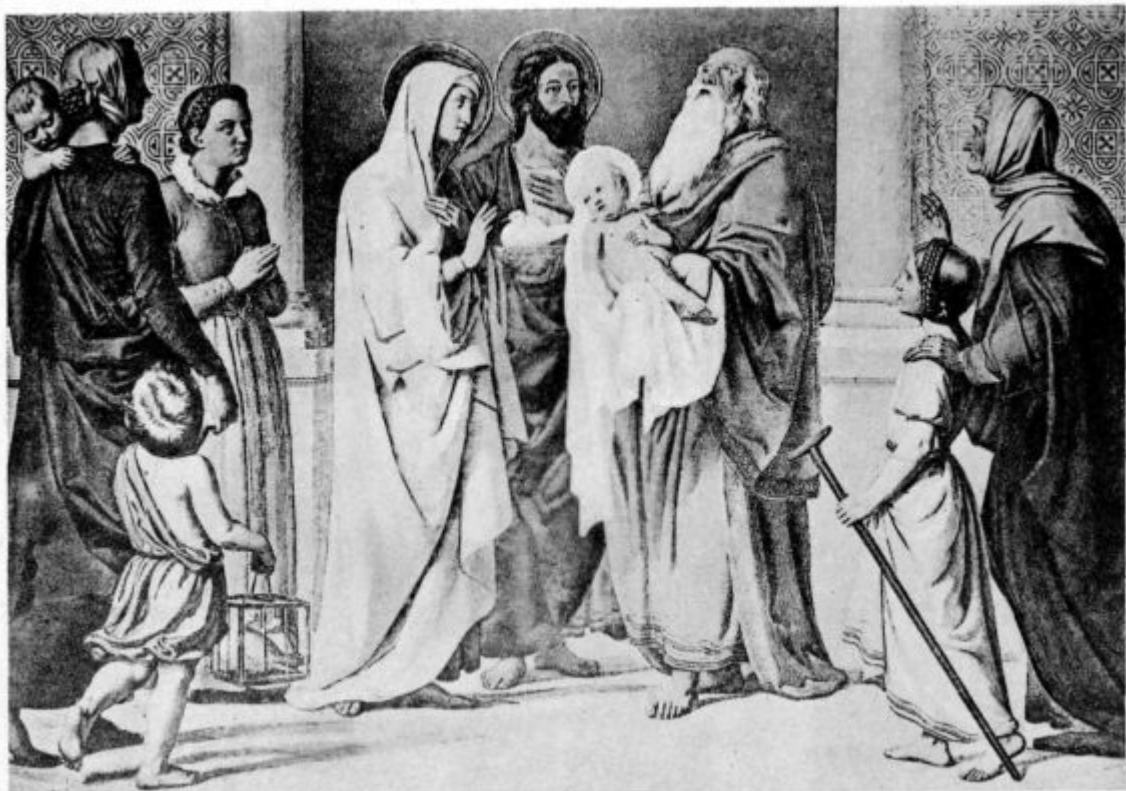
je bil dobričina pohlevnega srca, član dobrépoljske Mar. družbe, toda danes je imel svoje muhe. Kar videti ni mogel najnovejše sestrice. Tolažili so ga in mu prigovarjali, posebno botrček Polde. Oče je bil v hlevu, mati je v postelji tiho jokala.

»Vse skupaj bom pustil in pojdem na Francosko.«

»Kaj žužnjaš, žužnjalo?« poraste babica, ki se ni nikoli nikogar bala, če je bilo treba povedati resnico. »Kje je zapisano, da boš ti doto štel? Saj še ne veš, če boš živel.«

»Vi je tudi ne boste.«

»Seveda ne. Ko bi hotela vsem, ki sem jih h krstu nesla, doto šteti, bi morala imeti milijone. Zares nimaš prav, Marko, da oponašaš nedolžnega otroka, da žališ starše in žališ Boga. Sram te bodi! Ali naj hodi Bog tebe povpraševat, kdaj in kje naj v življenje pokliče človeka? Kdo pa si? Reva! Vsak otrok je dar božji, ustvarjen po Njegovi podobi in po Njegovi volji, nov član svete Cerkve, določen po srečni smrti za božje češčenje v nebesih. Ali hočeš zmanjšati božjo čast? Kakšna predrznost! Sramuj se in k spovedi pojdi! Kdo bo doto štel? Tisti, ki

Ittenbach

Remagen

Darovanje Gospodovo

živi ptice pod nebom. Starši naj skrbijo, da bodo otroci dobro vzgojeni, pobožni, pridni in varčni, druge dote jim ni treba. Več je beračev izmed tistih, ki so imeli velike dote, kakor izmed tistih, ki niso imeli nobene. Na kaj čakaš doma? Preden ti bodo oče izročili, se postaraš. Za zeta pojdi!»

Marko odpre usta in oči. Za zeta! Zanj čisto nova misel.

»Kam pa za zeta?»

»Ali naj ti jaz izbiram nevesto? Kakšen fant si? Pri Dragarjevih na Vidmu bodo Micko dali nekam v laško faro, najbrž bodo za Tončko iskali zeta. Stara dva sta opešala. Vprašaj! Lepa domačija, denar pri hiši, cerkev pred durmi.«

»Tončka je prestara.«

»Kaj bo prestara? Doraščena dekle je. Ravno taka je za zakon. Ali naj bodo za zakon šestnajst- in sedemnajstletne dekličke, ki se dandanes možijo? Potem je zarod ves mršav in zanič. Verjemi, imam skušnjo. In kako bo taka otroka lepo vzgojila, ki je še sama otrok? Vse premlede se danes možijo dekleta. Kaj bo prestara? Tvojih let je. Ali si ti prestar?»

»Tončka ni lepa. Micko bi raje vzela.«

»Micka je oddana, dva je ne moreta imeti. Ni lepa! Kakšna lepota si pa ti? Tudi Tončka ni napačna. Prav čedna dekle je, pa pametna in delavna. Po veselicah je ni videti, v cerkvi pa prav dosti. Vsako nedeljo uro naprej moli. Skoraj sami sta z Micko obdelali tako gruntovanje kakor je Dragarjevo. Z lepoto se ne plačujejo davki.«

»Če premislim, bi bilo res dobro. Pa bi vi vprašali. Prav rad bi videl.«

»Da bi jaz snubila záte? Menda si ob pamet!»

Pa je vendar vprašala. Babicam so dane velike pravice. V vsako hišo sme vtakniti svoj nosek. Nekaj je štramljala po Vidmu od ene otročnice do druge in se ustavila pri Dragarjevih.

»Pri vas menda ne bo oprava záme.«

»Zdaj še ne,« se zasmjeje Tončka, ki je pred hišo iz podstrešja snemala koruso. »Mora biti prej poroka.«

»Pa bo? Ali bo kaj s poroko pri vas, Tončka?»

»Micka pojde v Lašče, záme se pa ženin menda še ni rodil.«

L. Signorelli

Firen

Sv. Družina

»Predolgo bo treba čakati, če še ni rojen. Vem za ženina, ki je bil skoraj isti čas rojen, kakor ti. Malo poprej.«

»Vi pa res vse veste. Kje je tisti ženin?«

»Pri Zgornjih na Hribu. Marko bi bil záte. Delavec tak, da malo takih.«

Ná vratih se prikaže sključena Dragarica, ki je devala drva v peč in vse slišala.

»Pa bi v hišo stopila, Ivanka, da bo še naš stari kaj slišal. Kar peči se drži danes, ne vem, kaj bo,« drobi ženica, ko vstopijo, in briše s predpasnikom prah z mize. »Pa si sama za sebe prišla, ali imate s Hribskimi kaj zmenka?«

»Zaenkrat samo s fantom. Vem pa za gotovo, da bodo starši zadovoljni.«

Dragarica dopove precej gluhemu možu na peči, o čem gre pomenek.

Dragar je bil pred leti občinski svetovalec, veljaven mož; zdaj je opešal; držal se je največ peči, mnogo bral in mnogo razmišljal.

»Zgornji Hribski? Dobra hiša. Oče je možak. Njegova beseda drži. Krščanski. Če mu je fant le kaj podoben, kar sem z njim!«

»Pa bi kaj dosti zahtevali? Veliko bi Hribski ne mogli dati, ko je tolikšna družina.«

»Če ni nobenega solda! Pridne roke in potrpljenje, to je vse. Če je tak, kakor

je oče, naj bo pozdravljen! K nam bo prišel na čisto. Micki bom doto jaz odštél, kolikor mislim, da je prav, drugače je domačija brez deležev in brez dolga. Kot si bova z materjo seveda zapisala, ker se ne ve, kaj pride, ampak najin kôto bo prav kmalu pri Sv. Križu; kôta naj se fant ne boji. Dota! Ko sva se z materjo jemala, nisva imela toliko, da bi bila na svojem spala, pa sva se vendar prikopala do te domačije, ki ni slaba. Velike dote so največja nesreča za naše grunte. Koliko je že bilo razprodanih! Velike dote uničujejo grunte enega za drugim. Nekaj jih požre Amerika, nekaj dote. Kam bomo prišli? In vendar so trdni kmetijski domovi podlaga urejenemu cerkvenemu in državnemu življenju. Trden dom pomeni mir, stalnost, pridnost, poštenost, napredek. Ruski rogovileži so dobro vedeli, kako zadajo verskemu življenju smrtni sunek. Razbili so kmetije, družine so razgnali na vse strani, Cerkev so bila izpodmaknjena tla. Mari jim je ljudstva! Da je le vera na tleh! Zato pa pravim: dom se mora ohraniti, naj bo kaj dote ali nič. Kdor ima dom, prevzame skrb, da bodo drugi otroci do smrti vedeli, kje so jim živeli starši. Kje naj se ustavi naša Micka, če bo prišla na svetokriško ali svetoantonsko žegnanje? Ali naj stiče okoli gostiln? Pri Dragarju je njen dom! Pri sestri in njenih otrocih, če jih bo Bog dal. Zato bo Tončka imela domačijo, Micka pa doto. Smrt nam je pobrala druge otroke, devet jih je bilo. Bog že ve, kaj dela; naj bo pohvaljeno in češčeno Njegovo ime. Ostala sta nam le dva. Ko bi živelo vseh devet, bi eden imel dom, drugi pa tolikšne deleže, da bi dom ne bil ogrožen, pa naj bi bili še tako majhni. Pomagaj si kakor veš in znaš, pa Bog s teboj! Tako so ravnali naši starši, in tako je praj. Velike dote so za grunte smrt, za stare ljudi baharija, za mlade potuha. Kakšno doto more Hribski dati, ko ima polno hišo otrok? Čim manj prinese fant, raje vidim, če nič, pa najraje. Ne iščem denarja, ampak pridnega in potrpežljivega zeta, ki bo ohranil moj dom, ko mene ne bo. Svoji

Ribot

Paris, Luks. muzej

Dvanajstletni Jezus v templju

hčeri iščem življensko oporo, da bo skrbel zánjo in za njene otroke, ko se z materjo umakneva, kamor spadava.»

»Potem se boste lahko domenili,« se smeje Ivanka, da je tako dobro opravila. »Vse bom sporočila, kakor ste veleli.«

»Naj pride fant kaj v vas, da se bomo poznali. Vse drugo naj ga nikari nič ne skrbi. Uredili bomo, da bo prav na obe strani. Pa oče naj se kaj oglasi. Že dolgo nisem videl možakarja, pa bi ga rad, Bog ve, da bi ga rad.«

In je prišel in prihajal fant Marko v vas, oglasil se je in oglašal oče Marko. Ob tistem semnju so poslali na Videm snubce in se domenili, ker je bila zaradi sestre tudi Micka preložila svoj svatovski dan, da bosta na Belo nedeljo na oklicih obe Dragarjevi nevesti.

And. Orehek.

Jubilej, ki se ne sme prezreti

Četrto stoletje je 20. decembra 1930 preteklo, odkar je papež Pij X. razglasil dekret o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu. Svet se je takrat deloma veselil, deloma čudil, deloma je pa tudi tiho ugovarjal; kajti do takrat je bilo pogostno sveto obhajilo v navadi le bolj po samostanih; redovnicam in redovnikom so se upale in smele pridružiti komaj še vprav sveto živeče osebe. Vsakdanje sv. obhajilo med laiki je bilo zadnje čase pred dekretom skoraj nekaj nezaslišanega. Celi stanovi, zlasti zakonci, so bili radi prevelike strogosti janzenistično nadahnjene dobe od pogostnega obhajila naravnost izključeni. Kar pride od svete stolice jasna razlaga Jezusovega naročila. »Pogostno in vsakdanje obhajilo... naj se dovoljuje vsem kristjanom vsakega poklica, tako da se ne sme nikomur zabranjevati, če je le v stanu milosti in hoče s pravim in pobožnim namenom pristopiti k mizi Gospodovi.«

Pij X. imenuje prestrogi nauk janzenistov »kugo in strup, ki je oškodoval pod pretvezo spoštovanja do sv. Evharistije — tudi srca dobrih.«

Papež je govoril glasno in odločno. Slišal ga je ves svet. Protivniki sv. Cerkve, ki so imeli najmanj pravice ugovarjati, so bili seveda takoj vznemirjeni. Stopili so na plan celo s psovkami in označili papeža Pija X. kot prenapetega pobož-

njaka. Mlačni kristjani so na tihem delali običajne opazke o nepotrebnih novotarijah in ponavljali netočna poročila o prejemanju sv. obhajila v prejšnjih stoletjih. Zgražali so se tudi radi onesvečenja svetega zakramenta, ki se utegne radi papeževega dekreta ponavljati.

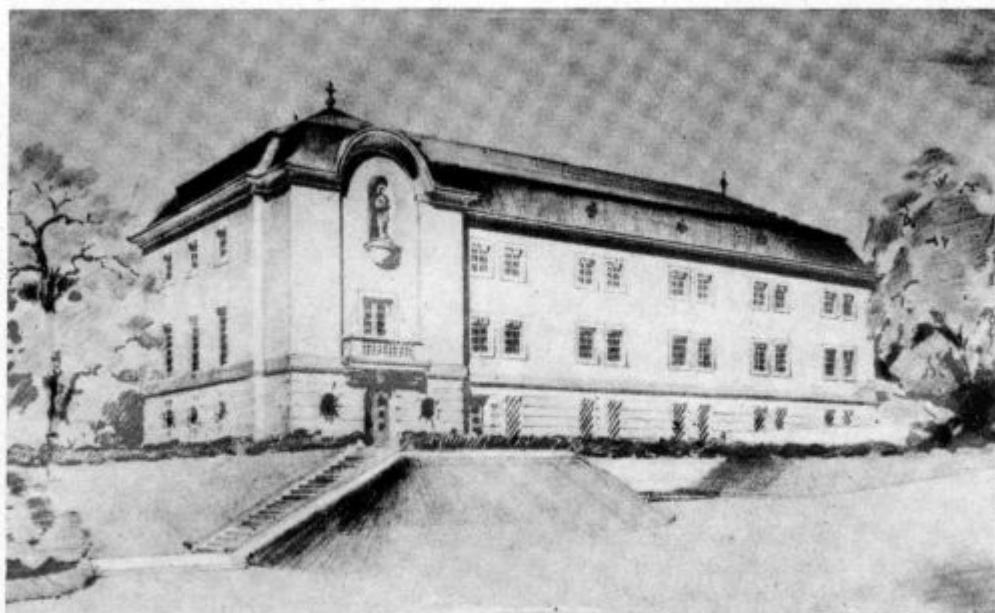
25 letna skušnja je spričala, kako prav je imel evharistični papež z obhajilnim odlokom: hotel je obnoviti prvotno, starokrščansko navado, ko so vsi verniki med sv. mašo pristopili k mizi Gospodovi in se tako kar najbolje udeležili sv. daritve. Skušnja je pokazala, da je povsod vzcvetela vesela pomlad katoliškega življenja, kjerkoli so verniki sledili papežu Piju X., ki je poklical najprej odrastle, naj se odločijo za pogostno sv. obhajilo, in povabil tudi nežno mladino, naj v zgodnji dobi začne prihajati k Jezusu v tabernaklju in k mizi Gospodovi.

Kot najvzornejšo deželo v tem oziru omenjajo — poleg velikih škofij severne Amerike — malo Holandsko. Potniki opisujejo v knjigah in časopisih, kako vzorno se razvijajo ondi zasebne šole, kako podpirajo ondotni katoličani misijonstvo, kako velik razmah je dosegla skrb za duhovne vaje, kako ugodne so ondi stanovanjske razmere delavskih zvez. Katoličanstvo napreduje in zmaguje zlasti radi zdravih in poštenih družinskih odnosov na deželi. Če vprašamo, kje je vre-

Beuronska umetnost

Pogreb sv. Sholastike

Dom duhovnih vaj v Zagrebu

lec teh izrednih uspehov, bodo Holandci sami priznali, da je vse to posledica papeževega obhajilnega dekreta, ki ga je ljudstvo pravilno razumelo in dosledno v življenju uveljavljalo.

Odkar je na Holandskem vpeljana zgodnje obhajilo otrok, se je število duhovskih kandidatov in duhovskega naraščaja v velikih in malih semeniščih, kakor tudi novincev in prosilcev za sprejem v redovno življenje — deloma podvojilo, deloma pa celo potrojilo.

Vprašajmo se sedaj ob 25 letnici papeževega odloka tudi mi: Kako smo se posluževali velike milosti pogostnega in vsakdanjega sv. obhajila? Kakšno je bilo naše evharistično življenje v preteklem četrtsotletju?

Priznati že moramo, da je prejemanje sv. obhajila znatno napredovalo, saj je menda ni župnije, kjer bi ne bilo vsak dan vsaj nekaj oseb pri mizi Gospodovi. Toda ali vidimo med tako zvanimi »pobožnimi dušami« tudi kaj prida mož, fantov? V napredni Ameriki nas — kakor smo že večkrat čuli in čitali — nasplošno precej prekašajo. Tam se dobe župnije in občine, kjer pristopi vsak dan cela vrsta moških oseb (50—100, tuintam pa še več) k studencu moči, k mizi Gospodovi.

Predvsem se mora zjeti in evharistično vzgojiti naša mladina. Po drugih

deželah so prodrli z evharističnim življenjem vprav na ta način, da so z vsem ognjem začeli pri nežni mladini. Seveda se morajo za to zavzeti tudi starši. Prepričali se bodo, da je jedro, pomoč in zagotovilo srečne vzgoje vprav v zgodnjem in pogostnem sv. obhajilu. Današnji časi so donesli zlasti za neizkušeno mladino toliko nevarnosti, svet nudi toliko zapeljivosti in pogubonosnih mamil, da bi bilo le čudo, če bi se mlad človek ohranil v poštenosti, čistosti, v živi veri in vzornem krščanskem življenju brez večkratnega sv. obhajila.

Odločna volja za dobro vzgojo vnetih staršev bodi, da tudi sami spremljajo svoje otroke in jih vodijo k Jezusu. S svojim zgledom naj jih evharistično vzgajajo. Duhovnik sam, šola sama ne more doseči pogostnega sv. obhajila, če starši s svojim zgledom ne pomagajo. O, če mati, če oče sam poklekne poleg otroka k obhajilni mizi, ali je potem treba kaj prigovarjati in opominjati!

Nič se ni čuditi, če mlad človek v pošolski dobi preneha prejemati sv. zakramente, če zanemarija celo molitev in sv. mašo, ako za to pri domačih nima ne opozorila, ne lepega zgleda. Pa je treba pomisliti, da so leta po izstopu iz šole najnevarnejša.

Neki odličen spovednik je mogel zapisati tole izjavo: »Izmed tisočev mladih

ljudi, ki sem jih vodil, ne poznam nobene-
ga, ki bi se bil obvaroval brez dvakratnega
obhajila na mesec; od neštevilnih, ki se ni-
so dali voditi, so pa skoraj vsi propadli,
ker so zanemarjali sveto obhajilo. Tega se
dobro zavedam.«

Pa je še vedno tako. Zato pa ne toži-
mo čez mladino, marveč pomagajmo z le-
pim zgledom, z zgledom večkratnega sv.
obhajila. Mladina ni slaba, manjka ji samo
zgleda in pravega vodstva!

A. Č.

Delavec Matej Talbot

II.

Pijanec.

Ko je spolnil Matej dvanajst let, je rekel:
Z Bogom šola!

Poslovil se je od gladkih šolskih klopi.
Trebalo je pa bilo na trdo delo. Prvo službo
je dobil v veletrgovini Burke, kjer so ga pošiljali in zaganjali zdaj sem, zdaj tja; bil je za tekača. V veletrgovini Burke so prodajali vino: polnili so steklenice, jih mašili in pečatili, pa jih tudi praznili po priznanem pregovoru, ki pravi, da priložnost stori tatu.

»Na, le potegni, Matej, boš laže tekal,« tako je pomolil ta in oni dobrohotni delavec tudi mlademu kurirju. Matej si ni dal dvakrat reči. Potegnil je za svoja mlada leta kar krepko. Še preden je minulo leto, mu je pijača postala — potreba. Ko se je nekoč primajal docela pijan domov, ga je oče temeljito pretepel in ga vzel iz nevarne službe.

Vzel ga je od Burkeja in mu preskrbel drugo službo pri parniškem in pristaniškem uradu, kjer je bil za paznika čez nekatera skladišča. Tudi tu so Mateja porabili za te-

kača: zaganjali in pošiljali so ga zdaj sem, zdaj tja. Prišel je prav za prav iz dežja pod kap. Če so točili pri Burkeju vino, so tu točili žganje; če so mu pri Burkeju ponujali vino, so mu tu postrezali z žganjem. Matej je tudi žgano pijačo za svoja mlada leta prav krepko vlekkel.

Očetu, ki ga je v dno srca bolelo sinovo početje, je bilo še posebno nerodno, da izvira nesrečno žganje baš iz zalog, ki je on postavljen čez nje za paznika. Poizkusil je vse, da bi sina iztrgal pogubi, ki se je vanjo čim dalje bolj pogrezal. Matej je čutil, kako je očetu nerodno in težko; sam nase je bil včasih nevoljen, da se je tako razvadil, pa kaj, ko ni mogel kar nič več prestajati brez pijače, ki — kakor je mislil — tako prijetno pogreje. 17 let star je vendarle pustil pristaniška skladišča in se vdinjal za pomožnega delavca pri stavbnem podjetju Pemberton.

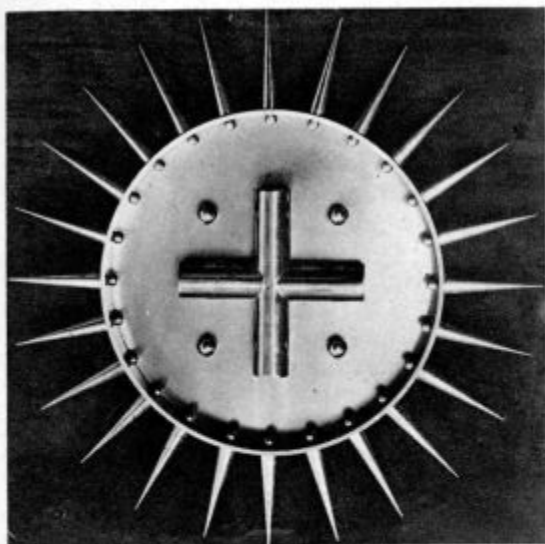
*

Pembertonovi delavci gredo od dela in se pogovarjajo:

»Novega tovariša smo dobili: Mateja Talbota.«

Kapela v Domu duhovnih vaj v Zagrebu

Načrt arh. Tomažič

Izd. Iv. Kregar

Apostolski križi v ljubljanski stolnici

»Zvest delavec, priden delavec! Polir ga ima kar rad!«

»Bo pa že kakšna mevža, če ga ima polir rad!«

»Kaj? Mevža? Zvest delavec, priden delavec — in zvest pijanček, priden pijanček! Dokler se mu vrti kaj okroglega pod palcem, ne gremo domov! Vztraja, dokler ga ne postavijo na cesto.«

»Če sam nima okroglega, zna pa dobiti. Zvita glavica! Le poslušajte, kaj je bilo ono nedeljo! Smejali smo se, da je bilo kaj! Vesela družba — ves dan smo ceħali. Pivo se je še posebej lepo penilo in neki goslar je vlekel cigumigu po goslih. Denarnice so se praznile. No, Matej ni v zadregi. Goslaču vzame gosli, gre z njimi v sosedno krčmo, se spakuje in jih v norčiji proda. Nato se vrne in plačuje za pijačo. Mi pijemo, pojemo in pijemo; tudi goslač pije in poje. Ko pa vidi, da je ob gosli — pa v jok!«

»Ha, ha, ha, ha, ha, ha!«

»No, pa je bilo drugi dan Mateju hudo zastran tega. Povpraševal je po goslarju, da bi mu ob priliki povrnil. Naredil je vse to pač v norčiji in v pijači.«

»Naj bo norčija ali kar če! Imenitno je bilo pa le!«

»Tak, da daje za pijačo?«

»O da, da! Pa to ni še nič! Čujte, kaj je bilo zadnjo soboto! Dobili smo tedensko plačo kot ponavadi. Pa smo jo spet kar ponavadi zavili k »Veselemu srcu«. Matej stopi h krčmarju in mu ponudi ves zaslužek in reče: Na, veseli stric — veselo srce! V hranilnico sem prinesel: toči, dokler bo segel kapital! — To je bilo pijačel!«

»Ampak v sredo potem, v sredo! V sredo, ko je že zdavnaj zmanjkalo vrvice, se je Matej nekam kislo držal. Veseli stric mu ni hotel dati na kredo — samo do sobote — nič; mencial je in stopical in se izgovarjal, da ne more. Matej pa potegne skoraj nove čevlje z nog: Na, toči, kolikor so vredni! Ko smo jih pognali po grlu, jo je pa Matej pobiral v samih nogavičicah domov. Dež je škropil in reklo je: cap, cap, cap.«

»Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!«

»O drugače pa drži nase! Nikdar povajljan, zmeraj snažen, čist in umit. Po delu je prvo, da se umije in snažno preobleče.

»No, saj v četrtek se je tudi videlo, da ga je malo sram, da je capal v samih nogavicah domov. Kar tja nekam mimo je gledal.«

»Le to je čudno, da nima nikdar mačka, pa naj ga še toliko pretoči; ali pa ga zna tako skrivati. Zjutraj je ves čvrst, ob uri na delu; še nikdar ni zamudil. Meni vse brenči po glavi in želodec je ena sama rana, vsak pes me oblaja, ko voha, da imam »mačka«. in gledati moram, kako se bom splazil na delo, da me polir ne zaloti, če sem zamudil.«

»Z eno besedo: vesel fant dobrega srca! Če je nakajen, ne vpije, ne kriči in se ne krega; vesel je in se smeje; kvečemu, če kaj zakolne. Zakolne pa rad!«

»No ja, nekaj mora reči!«

Tako in podobno so presojali zidarji in delavci Pembertonovi novega tovariša Mateja Talbota.

*

Domači so ga presojali nekoliko drugače.

»Kaj bo z Matejem?« je tožila mati.

»Baraba je!« se je hudoval oče. »Že tri leta ni bil ne pri spovedi, ne pri sv. obhajilu. Moli menda tudi nič ne. Kaj bo molil! Vsak večer je trd od pijače. Zjutraj pa tudi

»Bogoljuba« čita ...

ni časa — komaj za križ, če ga še sploh naredi. K maši ob nedeljah — če gre iz navade. Opomini so mu bob ob steno.»

Sestra mu je očitala: »Matej, poglej, kakšen si! Materi ne daš okroglega od svoje plače. Oče mora sam skrbeti za vse in toliko nas je! Ti pa mečeš denar v kraj za tisto peklensko žganico.«

Pred očetom in pred materjo pa ga je zagovarjala: »Da bi le pijančevanje pustil! Saj ni hudoben, saj je tako dobrega srca! Iz pijančevanja, iz te edine zablode izvira vse hudo zanj. Še nikdar nisem slišala, da bi kake grdobije uganjal kot nekateri. Je najčistejši izmed vseh ljudi. Še če kdo zine kakšno šalo, ki ni, da bi jo rekel, ves zardi. Samo ta pijača!«

»Kaj, ko bi ga oženili? Liza, kaj praviš?« je povzel oče.

»Ko bi ga oženili?«

»Prav bi bilo, mislim, Liza. Skrb za ženo, za otročičke, če bi mu jih Bog dal, skrb za ognjišče bi ga morda streznila. In če bi mu Bog naklonil dobro žensko —.«

»Saj; če bi mu Bog naklonil dobro žensko!«

»Reci mu ti, Liza!«

Ko pa je mati Liza napeljala po dobro pretehtani pripravi in natančno premišljenem uvodu besedo na žentev: »— kaj praviš, Matej, kaj če bi se oženil« — se je Matej mehko nasmehnil in kot nekako žalostno objel mater in rekel: »Oh mati, ko pa ste vi edina ženska, ki jo imam rad!«

J. Pucelj.

Naše delo

II.

Zastavil sem brazdo. Zarezalo je črtalo, zaškripal je lemež, zahrstela je zemlja, delo se je pričelo.

Že dalj časa sem strahoma opazoval, kako se širi po moji župniji kletvina. In da moji ljudje niti niso več zadovoljni samo z domačimi izrazi, ampak hodijo na posodo še k drugim narodom. Tam pobe-rejo, kar je najhujšega, najkrepkejšega, da s tistimi ostudnimi izrazi izpovedo to, česar bi v naši domači besedi nikdar ne mogli izreči.

Videl sem, da kolne vsevprek, staro in mlado. Matere preklinjajo svoje otroke, možje svoje delo in svojo živino, fantje mislijo, da ne bo beseda dovolj krepka, če je ne podpro s kletvino; nekdanj nežna in občutljiva dekliska usta so omadeževana s to nesnago in dete, ki se mu jezik šele razvija, že pošilja med svet prve izraze: »Dic, daman, dus!« Seveda. Kakor stari pojo, tako golči mladina.

Zgrozil sem se.

Na tihem sem hvalil Boga, ker se naredi gluhega na tisto uho, s katerim

posluša kletvino svojih zemeljskih otrok. Zakaj gorje svetu, če bi Bog uslišal vsako kletev, ki prihaja k njemu z zemlje v ne-besa. Kdaj bi bilo že vsega dobrega konec!

Rekel sem pa: »Tukaj bom zastavil.«

Imeli smo sejo družbenega odbora. Povedal sem svoje mnenje pri vseh druž-bah, kar jih imam v župniji. Naslikal sem kletev kot nekaj sirovega, prostaškega, nedostojnega, človeka nevrednega. Na zu-naj se ti zdi, da kažeš s takim govorje-njem pogum, junaštvo, močnatost in od-ločnost, v resnici pa pokažeš vso svojo slabost in onemoglost. Suženj si svoje jeze, ki te preobvlada in premaga.

Povedal sem, da je neki svetnik, če se ne motim, sv. Alfonz Marija Ligvorij, rekel, da je kletev govorica pogubljenih; mi pa da smo poklicani med izvoljence in se nam ni treba učiti govorjenja, kakr-šnega nikoli rabili ne bomo.

Malo pogledovali so me moji fantje, nezaupljivo so me gledala dekleta, iz vseh pogledov sem bral besedo: »Zastonj se trudiš. Ne bo šlo.«

Pri shodu sem obširneje razgrnil svoj načrt.

»Začnimo pri sebi,« sem dejal, »in pri svojih. Vsak izmed vas mora biti apostol na svojem domu. Pazi naj nase, kaj in kako bo govoril, čuva naj posebno nad nedoraslo mladino. Pa tudi odrasle naj posvari, kadar bo treba. Vse pa kolikor mogoče s krotkostjo in obzirnostjo, nikdar z grobostjo in sirovostjo. Jaz pa bom od daleč stal in poslušal, kako boste izvrševali svojo nalogo.«

Niso si mogli misliti, kako bi mogel od daleč slišati, kako bodo misijonarili.

Še enkrat sem jim ponovil: »Ne bom hodil za vami; od daleč bom gledal in poslušal, kako delate vi, Marijini poslan-ci, po svojih domovih.«

Nekateri so menda mislili, da imam zveze s kakšnimi obrekljivimi in opravl-jivimi jeziki. Vsaj Modrinova Micika je po shodu plaho potrkala na moja vrata.

»Naprejl!«

»Dober dan!«

»No, kaj bo dobrega?«

»Nekaj bi vas prosila, gospod. Pa tudi druga dekleta vas prosijo.«

»Kar povejl!«

»Samo to vas prosimo, da bi tistih opravljlivih jezikov ne poslušali. Samo črnit nas hodijo, in zdražbe delajo.«

»Nič se ne boj, Micika. Če bo vsa družba zadosti krepko poprijela, bo od-mevalo itak po vsej župniji in še čez. Kar zagrmelo bo. Le pogumno na delo!«

Dekleta so krepko poprijele za delo, nato še fantje. Bolj kakor sem pričakoval. Saj menda sami spoznajo, da dela kletev človeka divjega, sirovega, neotesanega.

Kmalu je po župniji odjeknilo.

Prvi je priropotal k meni stari Štefin. Prinesel je za eno sv. mašo in za Mohor-jevo družbo; glavni vzrok pa je bil drugi. Doma ga je sicer zamolčal, pred menoj je pa prišel z njim na dan.

»Gospod župnik! Kakor zdaj gre, ne sme več iti.«

»Ne vem, kaj mislite povedati?«

»Vi pravite, da morajo otroci starše spoštovati. Prav je tako. Ampak kar naši otroci zdaj ravnaajo, kako pazijo na naše besede, kako nas ustavljajo, to pa že ni več spoštovanje.«

Spoznal sem, kam meri.

»Vidite, oče,« sem mu dejal, »kar lepo drug drugega nadzirajte, vi otroke, otroci vas in kadar bo prišlo do kakega grdega, sirovega izbruha preklinjevanja,

pa drug drugega lepo mirno opomnite, da ne dela prav, pa bo dobro.«

»Ali da? Pa je še nekaj drugega. Od-kar sem to reč popustil zavoljo ljube-ga miru pri hiši, me nobena žival več ne uboga. Poglejte, da kletvina vendarle po-maga. Kadar ni šlo, sem zarobantil, konji so poprijeli, pa je šlo.«

»Poslušajte oče, kar vam bom pove-dal. Konj se ne boji vaše robate kletvine, strah ima samo pred vašim vpitjem. Ka-dar ne bo šlo drugače, zavpijte kakor dosedaj: Hi! Mrcina lena ti! Pa bo šlo.«

»Bom poskusil,« je obetal mož.

»Potem pa tisto neumno naziranje,« sem se razvnel dalje, »da kletvina po-maga! Kje, kdaj, kako? Sv. pismo dru-gače govori. Pravi, da materina kletev otrokom hiše podira. In če kletev pomaga vam, bi morala tudi drugod. Učitelj v šoli bi otroke dvakrat, trikrat preklel, pa bi jim prišla učenost kar sama v glavo. Zdravnik bi prišel k bolniku; ko spozna, kaj mu je, bi pa bolj ali manj krepko za-robantil, kakršna je pač bolezen, pa bi ne bilo treba nobenih zdravil. Kadar se pravdate za meje ali zaradi razžaljenja časti, takrat naj bi vas sodnik najprvo prav grdo izpod čela pogledal, potem pa zarentačil, da bi kar zagrmelo in mir bi se kar sam vrnil med razdražene sosede. In dimnikar, ki pride saje ometat, bi se vstopil pred dimnik, pogledal vanj, izbruh-nil par krepkih kletvic, in dimnik bi bil osnažen, dimnikar pa ne črn. Vidite, to-rej, da kletvina ne pomaga nič.«

»Gospod župnik,« me začne Štefin pogovarjati, »nikar ne mislite, da samo kolnemo. Saj molimo tudi.«

»Prav, da ste še to povedali. Vidite, taki ljudje se mi zde podobni zidarju, ki hišo spredaj zida, zadaj pa podira. Kdaj jo bo dodelal? Nikoli! Mi pa s kletvino podiramo, kar si z molitvijo sezidamo.«

Mož je odšel. Obljubil je, da bo opu-stil, kar Bogu ni všeč. In bil je mož be-seda.

Tudi še marsikje drugod je zaropo-talo. Nekateri so še prišli k meni ugo-varjat. Eni kar v župnišče, drugi so me ustavljali na potih. Vesel sem bil svojih ljudi. Obojih: teh, ki jih imam v družbah, pa tudi teh, ki so še zunaj. Nekateri je pa kar Štefin ustavil: »Kaj boš hodil! Saj mu ne prideš do konca. Ubogaj, ker ti le dobro hoče.«

Radoveden si, kaj sem s svojim na-črtom dosegel? Pri tistih, ki imajo ušesa za poslušanje, prav veliko. Čudežev pa seveda ne morem delati. Imam tudi ovce

v svoji čredi, ki mislijo, da je njih glavno opravilo, lepim opominom kljubovati, ki vidijo največje junaštvo v tem, da se vsaki dobrohotni besedi po robu postavijo, češ, da bo videl, da se ga nič ne bojimo. Pri takih seveda nisem skoro nič dosegel.

Imel sem pa to zadoščenje, da sem spoznal v naših družbah močno armado, ki bo z božjo močjo še marsikaj priborila, če bo hotela delati.

In za delo smo ustvarjeni. Za telesno, pa tudi za duhovno.

J. Langerholz.

Zgodbe krščanske matere

(Dalje.)

XXII.

Štiri leta je bila Elizabeta blagoslov za Marino. Vse je govorilo o njej, zlasti o njeni skromnosti in pobožnosti. »Videla sem jo v skritem kotu blizu zakramentalnega oltarja, kako je klečala in imela roke na prsih prekrižane. Pred seboj je imela stolico, pa se ni naslonila, ampak je strmela nepremično kakor kip,« je rekla Katarina Vari.

»Da, da, vsi smo strmeli, ko smo jo opazovali v cerkvi. Morala je biti zamaknjena, drugače ni mogoče. Jaz sem videla vse tri: bile so kaj ponižne in pobožne. Mati in Lucina sta vedno klečali, Marijana se je včasih usedla,« je pripovedovala Hijacinta Vitale.

»Srečen, kdor pride v njeno stanovanje in govori z njo! Nikomur ne odreče ljubezni. Vsakogar rada posluša, ga pomiluje v križih in težavah, ga spodbuja k zaupanju v Boga. Lepše govori kot vsak pridigar,« je blagrovala Virginija Maruffi.

»Pa kdo bi mislil, da zna govoriti tudi o svetnih rečeh, kako treba kupčevati, kako gospodariti na korist družini, pa se zdržati vsake sleparije, zakaj to razžali Boga, pa ne prinese blagoslova; kot da je sama že kupčevala ali kmetovala,« je razlagal Leopold Gerolami.

»V vsem zna prav svetovati: pri izbihi stanu, pri setvi in žetvi, če kdo kaj izgubi... Čudovito je to. In ko sem se ji zahvalil, da mi je tako prav svetovala, se je nasmehnila kot v zadregi in kot da je je sram, pa je rekla: »Ker ste se ponižali, da ste vprašali mene, neveščo ženo za svet, pa vam je stvar dobro iztekla.« Tako je hvalil gospo Elizabeto Janez Coppini.

»Pa otroke — kako jih ima rada! Katekizem jim razlaga in jim polaga na srce lju-

bezen do Boga in sovraštvo do greha. Kar boljši so, kadar je ona gori pri nas.« Tako pohvalo ji je dala mati Agata Martinucci, ki je komaj krotila svojega kot žerjavica živega kodrolasca. — Angela Celini pa je dostavila:

»Zato pa matere tako rade vodijo k njej otroke, pa jo vprašujejo v vsakovrstnih zadevah. Elizabeta v svoji skromnosti sicer nerada odgovarja, pa če le silijo vanjo, pove kar prihodnje reči. Tako je povedala, da bo Pij Martinucci duhovnik, ne pa redovnik; da bo Marija Brambilla šla k dominikankam, ta živi deklič, ki je kot živo srebro, kdo bi bil kdaj mislil.« Izabela Silvestri je pritrdila in nadaljevala:

»Svetnica je! Nič bi se ne čudila, če jo bodo še na oltarjih častili. Ko sem šla k njej, da bi se ji zahvalila za ozdravljenje svoje matere, je rekla, naj se le lepo zahvalim Jezusu iz Nazareta, on vse to dela. Rekla je, naj zapišem na vrata črke J. N. R. J. — in naj tudi drugim to nasvetujem. Svetnica je, pa se ima za največjo grešnico. Bila sem zraven, ko je neka gospa rekla: »O gospa Elizabeta, kako ste vi srečni! Vi ste svetnica!« Pa je vsa zardela in rekla: »O jaz uboga grešnica! Če bi Gospod ne držal nad mano svoje roke v varstvo, bi se v tem trenutku odprla zemlja in me požrla.«

»Da, da, čudeže dela. V Albanu je s svojo molitvijo dosegla, da je bilo dosti bolnikov ozdravljenih. Pa če ni božja volja, da bi se jo šla prosit za rajnega moža Evzebija — Bog zgodil čudež, zna tako lepo potolažiti. Ko sem mu daj dobro — je rekla: Če Bog hoče zdaj vašega moža k sebi, ali mu boste še naprej želeli življenje, da bi bil v nevarnosti za svoje zveličanje? Vaš mož je zrel za nebesa. In res je Evzebij umrl; Bog mu daj dobro!« Vdova

Tozzi si je ob tem pripovedovanju otrla solzo. — Do solz ganjena je pripovedovala Antonija Moratti:

»Da, tudi jaz sem ji priporočila svojo bolno Angelino, pa mi je velela: 'Ne jokajte, vaša hči pride v nebesa!«

»In kak mir in medsebojna ljubezen je v mestu zadnjih par let. Ali veste, kako so se nekatere družine prej sovražile; zdaj se imajo rade. Vsi ji moramo biti hvaležni. Bog ji daje milost, ko se tako pokori; saj je je sama kost in koža. Nikamor na zabavo, nikamor na sprehod: samo cerkev, bolniki in

doma. In pravijo, da se še do krvi biča, da nōsi spokorni pas, da nikdar ne spi v postelji in da kar nič ne je.«

»To pa jaz vem,« se vrine Dominika Ursella. »Ob petkih nikdar ne pije vode, in sicer že 20 let; posti se še posebej za najrazličnejše praznike in večkrat ji je sv. obhajilo edina hrana za več dni.«

Gospod župnik mesteca Marino pa je štiri leta hodil zadovoljen po sobi gori in doli in godel: »Bog jo je poslal! Spet imamo misijon! Več mi odleže kot cel misijon!«

J. Pucelj.

Rimska kronika. Sredi decembra je začel izhajati v Vatikanu list s slikami. Imenuje se »Illustrazione Vaticana«. Vsakih 14 dni bo objavljajl dogodke iz Vatikana, hkrati pa važne pojave dušnopastirskega, karitativnega, socialnega in kulturnega življenja v katoliški Cerkvi. Tudi misijonske slike bodo imele svoj kotichek. Vsaka številka stane 5 lir. Letna naročnina za inozemstvo 150 lir. — Prvi telefonski pogovor med Vatikanom in Ameriko se je izvršil nedavno po telefonski centrali v Vatikanu med kardinalom Hayes-om v New Yorku in med tajnikom za izredne cerkvene zadeve Msgr. Pizzardo-m. Kardinal je izrazil veselje, da se je izpeljava tako posrečila; Pizzaro se je zahvalil za velikodušnost ameriških katoličanov, ki so inštalacijo oskrbeli. — V božičnem nagovoru je sveti oče Pij XI. spregovoril tehtne besede, ki so naslovljene prebivalstvu vsega sveta. Brezposelnost bo ponehala, ko se bodo narodi in dežele v smislu pravičnosti in krščanske ljubezni bolj socialno in mednarodno uredile. Papež z občudovanjem priznava vztrajnost ruskih kristjanov, ki radi Kristusovega inena trpe mučeništvo, pripravljajoč s svojim trpljenjem versko obnovo in poglobitev. Sveti oče tudi obsoja napačni nacionalizem. Zunanjega miru ne bo brez socialne pravičnosti in bratskega sporazuma med narodi. — Proti kakšni novi vojni je papež izgovoril odločno besedo: »Kar se tiče nevarnosti novih vojn, ko narodi še

čutijo strašne posledice in bič zadnje krute vojne, rečemo sledeče: Nočemo in ne moremo verjeti, da bi bila resnično kakšna nevarnost, ker ne moremo verjeti, da bi se dobila kulturna država, ki bi hotela na tak nečuvven način postati morilka in s tem tudi samomorilka.«

48 narodnosti. Papeška visoka šola v Rimu, znana z imenom »Gregoriana«, ima čez 50 profesorjev in več ko 1700 slušateljev, ki so 48 različnih narodnosti. Novi rektor je Belgijec P. Ferdinand Willaert, dr. J.

Školijsko sinodo so imeli v Monakovem zadnje dni pred adventom pod predsedstvom gorečega nadškofa in kardinala Faulhaber-ja. Geslo za sinodalno delo: Glas časa, glas božji. Predvsem se je razvozljavalo vprašanje: Kako pritegniti laike k sodelovanju za kraljestvo Kristusovo.

Pošten katoliški mož je dr. Ender, zvezni kancler v Avstriji. Rodil se je na sveti večer l. 1875. Bil je gojenec jezuitske gimnazije v Feldkirch-u; nato je študiral pravo na raznih univerzah. Mir, red je vzdrževal v svoji domovini zlasti ob času, ko je silil boljše vize na Predarlško. L. 1918 je bil izvoljen za deželnega glavarja. Za deželo je bil odličen gospodar. Še bolj se odlikuje kot vzoren družinski oče. Ima štiri sinove in tri hčere. — Prav tako odličen katoličan, ki je ves čas svojega dolgega življenja vedno izvrševal svoje verske dolžnosti, je bil francoski general in maršal Joffre, ki so ga pokopali 7. januarja

1931. Nič ni skrival svojega krščanstva ne kot general, ne kot vpokojenec. Umrl je lepo in pravočasno previden s svetimi zakramenti.

Jubilej sv. Elizabete. L. 1231 je umrla mati ubogih, grofinja Turinška Elizabeta. — Nemčija bo za ta 700 letni spomin priredila — prav v duhu svetnice — »dan ubogih«, ko bodo po vseh župnijah poiskali najrevnejše, jih povabili na karitativno svečanost in jih primerno obdarili. Sredstva bodo pravočasno oskrbeli.

Zaščitnik tiskarjev. Med angleškimi mučenci, ki so bili blaženim prištet, se nahaja tudi neki tiskarnar: Felton. Na povelje kralja Henrika VIII. je bil obsojen na smrt in umorjen, ker si je upal natisniti papeževo pismo, v katerem je bilo izrečeno izobčenje Henrikovo iz katoliške Cerkve. Feltonov sin je bil duhovnik; umrl je kot mučenec za časa preganjanja pod vlado kraljice Elizabete.

Zdravnik — svetnik. Pred tremi leti je umrl v duhu svetosti sloveči kirurg Jožef Moscati, profesor na univerzi v Neaplju. Svetniška razprava, da se proglasi blaženim, se je že pričela.

Brezprimerna drznost. Pred celovškim sodiščem je stal oni dan mlad mož V. Š. radi nenavadnega, drznega verskega motenja. — Nekoč je smuknil v zakristijo cerkve sv. Katarine v Šmihelu na Koroškem, ko so bili ljudje zbrani v svetišču, oblekel roket in stopil na prižnico, kjer je imel veri sovražen govor, poln grdih izrazov. Ljudje so ga v ogorčenosti hoteli zgrabiti, pa jim je ušel. Med begom je bil aretiran. Sodišče ga je obsodilo na 14 dni zapore.

Kolodvorsko službo božjo bodo vpeljali tudi na Dunaju. Dolgo časa se je železniška uprava izgovarjala, da ni prostora. Sedaj je ta zadeva toliko napredovala, da se je ob nedeljah in zapovedanih praznikih vpeljala redna sv. maša za kat. potnike ob šestih na vzhodnem kolodvoru. Prvi je maševal ondi 4. jan. kardinal Piffl sam.

Nesreča. Misijonski parnik »Benedikt« se je potopil blizu Nove Gvineje med Vunapope in med Lauenburgom. Šest oseb je utonilo. Dva moža posadke sta se rešila s plavanjem, a skrajno izmučena, saj je bil eden 24 ur, drugi pa 37 ur nad vodo. Za misijonstvo je izguba parnika velik udarec.

Proslava odličnega rojaka. 31. decembra 1830 je bil prišel kot misijonar v Ameriko naš dolenski rojak Friderik Baraga. Ta stoletni jubilej so proslavili že preteklo poletje z veliko svečanostjo ameriški Slovenci; dne 6. januarja 1931 pa je tudi Ljubljana s prav

primerno proslavo počastila spomin nepozabnega blagovestnika škofa Barage. Mi vsi se pridružujemo klicu in želji ameriških Slovencev in sedanjega škofa Nussbauma v Marquettu, naj bi naš rojak čimprej dosegel čast oltarja. Kakor škofu Slomšku priporočajmo razne svoje težave tudi škofu — misijonarju in prosimo Boga, da s čudeži poveljča svojega vernega služabnika.

Misijoni med slovenskimi izseljenci na Holandskem. Meseca novembra 1930 so bili naši slovenski izseljenci na Holandskem deležni milosti sv. misijona. Izseljeniški duhovnik g. Dr. Oberžan, ki stalno biva v Heerlenu na Holandskem, je povabil iz Celja misijonarja g. A. Poharja na misijone med izseljenci na Holandskem. G. A. Pohar je že leta 1926 misijonaril tamkaj in so mu bile zato razmere dobro znane. Na pomoč sta prišla tudi g. Hafner iz Francije in pa g. Paté iz Luvena v Belgiji. Naši so se povabili na misijone v častnem številu odzvali. Rudniška ravnateljstva so vsem Slovincem delo tako uredila, da je bila udeležba vsakemu omogočena. Obhajali so se štirje misijoni. Ob sklepu se je pa izvršilo slavnostno zborovanje vseh Slovencev v Holandiji. Na to zborovanje so bili povabljeni tudi zastopniki holandske duhovščine in pa ravnateljstva rudnikov. Slovincem v Holandiji sta poslala pozdrav in nadpastirski blagoslov dr. Andrej Karlin, škof lavantinski, in dr. Gregorij Rožman, škof ljubljanski. Pozdrave je tudi poslal minister za šume in rudnike g. Dušan Serbec. Dal Bog, da bi bili uspehi trajni!

Odlikovanja. V zvezi s 25 letnico zavoda v St. Vidu nad Ljubljano so bili imenovani za konzist. svetnike vzgojni vodja M. Štular in prof. dr. Ivan Knific; za duhovne svetnike pa profesorji: rav. namestnik dr. Anton Ratajec, Luka Arh in Fr. Pengov.

Koristno in kulturno namero so uresničili sinovi svetega Frančiška provincije sv. Hieronima, da so postavili v znanem kopališču Crikvenici novo residenco. Samostan je gotov; zdaj pride na vrsto še svetišče sv. Antona Čudodelnika. Naj da Bog svoj blagoslov!

Skrivnosten dogodek. Listi so poročali o sledečem slučaju: Med litanijami svetega večera 1930 je župnik Zelco v Kanfanaru (Istra — koperska škofija) zagledal naenkrat v monštranci obraz Kristusov, ki je bil okrvavljen in obdan s trnjevo krono. Župnika je prevzela nepopisna ganjenost. Ker sam sebi ni verjel, se je obrnil do bogoslovca Stepančiča, ki je bil deležen istega videnja, enako tudi bogoslovec Burič. Župnik je namignil cerkvenemu ključarju Karlu Kolica in cerkovniku Buriču. Potrdila sta enako videnje, ki je trajalo 15 minut. V cerkvi so opazili to čudovitost stavbe-

nik I. Turcini, postajenačelnik Malaroda, go-spa Fiorentin idr.

Tako in podobno časniška obvestila. Be-ležimo to posebnost, ne da bi izrekli o do-godku kakšno sodbo. Če bo cerkvena oblast, ki vso zadevo preizkuje, dala potrdilno izjavo, bomo sporočili.

† **Jožef Knific.** Res, kaplja na vejici je človekovo življenje ... Majhen vetrič zapihlja, pa jo otrese. — Neznatna operacija, pa se ob prepičli poznejši pažnji začne kri razkrajati — in po človeku je. Pokojni je to izkusil te-kom enega tedna. Junak in čil — pa ga je tak razkroj zdelal v par dneh.

Dober gospod je bil pokojni Jožef Knific: skrben za župnijo, ljudomil, vedno priprav-ljen za vse, kar je bilo dušnemu pastirovanju v prid. Skoda ga je tem bolj, ker je število duhovnikov v škofiji itak prepičlo. Bog do-brotljivi naj obudi novih duhovnih poklicev! — V Šmarjeti pri Rimskih Toplicah je dne 4. januarja umrl biseromašnik Edb. **Janžek.** Po 45 letnem službovanju je prosil za pokoj l. 1913. Tudi kot vpokojenec je vse nedelje in praznike opravljal drugo službo božjo, pridi-goval in spovedoval. Sel je po plačilo kot 86 letni starček.

Škofja Loka. Pri nas se stanje fantovske Mar. družbe lepo razvija. Na praznik Brez-madežne je bilo sprejetih 14 kandidatov; zdaj šteje kongregacija že blizu sto članov. Spro-žila se je misel, ki jo nameravamo izvršiti, da bi imeli svoj tečaj duhovnih vaj v Ljubljani. Hvaležni smo Bogu, da imamo gorečega in spretnega duhovnega voditelja, pa tudi skrb-nega prednika, ki je že veliko storil za Mar. družbo. — 14. decembra lani smo imeli dan **dobrega tiska.** Prišel je bil v našo sredo sam presvetli škof dr. Gr. Rožman. Srečni smo bili, da nas je počastil s svojim obiskom in da nam je v cerkvenem govoru razložil važnost dobre-ga tiska. Razstava, ki je bila obenem prirejena, je pokazala, koliko dobrega se pri nas natisne. Ko bi le hoteli nasplošno malo bolj pridno čitati to, kar je res dobrega.

Harije. Leto 1930 je bilo za našo duhov-nijo posvečeno Bogu. Marca smo imeli prvo tridnevno, aprila pa še eno kot pripravo na sveti misijon, ki smo se ga udeleževali v dneh od 4. do 11. maja pod vodstvom gg. misijonar, jev z Mirna pri Gorici. Trdno se nadejamo, da se bo uspeh trajno poznal. — 10. avgusta je bil slavnostni dan, ko je bilo 38 deklet spre-

jetih med izbrane otroke Marijane, 40 deklic pa je prejelo svetinje Marijinega vrtca. — Od 4. do 8. decembra je oskrbel naš voditelj prve duhovne vaje za Marijino družbo. Zares, milosti polno leto!

Kamnik. Kakor običajno, smo združili na minuli praznik Brezmadežne, ki je zaščitnica župnijske cerkve, skupno Marijansko pros-la-vo. Fantje in dekleta in Marijini otroci so pri-stopili res v lepem številu k sv. obhajilu. V ta namen je bila določena posebna sv. maša s kratkim nagovorom. Pri popoldanskem sve-čanem sprejemu se je pridružilo Marijini kon-gregaciji 11 fantov in pet deklet.

Metlika. Marijo brezmadežno (8. decem-bra) smo proslavili s tem, da smo imeli tri-dnevno kot pripravo na glavni družbeni praznik. Pod Marijino zastavo je bilo ta dan sprejetih 10 kandidatk; hkrati je bilo name-šeno novo predstojništvo. — Bog blagoslovi skupno delo novega načelstva in cele družbe!

Sv. Vid pri Ptuj. Preteklo leto je bilo za našo župnijo častno. Dekliška Marijina družba je lani na novo sprejela 8 članic. Šteje 110 deklet. Mladeniška kongregacija se počasi širi. Ustanovljena je bila predlanskim in šteje še malo, a zvestih mladeničev. — Sv. obhajil je bilo to leto okoli 11.000. — Za Brezmadežno smo imeli tridnevno, ki so jo vodili domači duhovniki. — Prenovili smo našo staro, po-prave potrebno cerkev, preslikana je vsa, do-bila je nove oltarje, novo obhajilno mizo in klopi pred oltarjem. Cerkev je zdaj ena najlepših v ptujski okolici. — 12. oktobra je prišel med nas naš ljubljani vladika zlatomašnik g. kne-zoškof in blagoslovil cerkev. — Tudi pokopa-lišče smo popravili in uredili.

Škocijan pri Turjaku. Praznik Brezmadež-ne je bil za našo Marijino družbo posebno vesel. K skupnemu sv. obhajilu je pristopilo poleg Mar. družbe tudi veliko število mož in fantov. Gospod župnik je v lepem govoru po-jasnil pomen Brezmadežne za človeški rod, in dokazal, kolika sreča je za vsakega, ki ga Brezmadežna pokliče in popelje v kongrega-cijo. Popoldne je bilo slovesno sprejetih 11 novih članic v družbo.

Tudi sicer naša Mar. družba živahno de-luje. Za dom duhovnih vaj smo nabrali 1465 kg živil in do 1400 kg za zavod frančiškank-misi-jonark v Ljubljani, ki mu je tukajšnja Mar. družba odgodela dve članici.

V novem letu smo prijeli krepko za delo. Naše prizadevanje ima za cilj, da pride v vsa-ko krščansko hišo res krščanski list.

»**Mati čudovita.**« V zgodovini Mar. druž-be, ki jo vodijo oo. jezuiti v mestu Jugolstadt, se nahaja tudi ta zapisek: »Voditelj dijaške kongregacije P. Rem, (živel je pred 300 leti) je imel zbrane svoje dijake — kongreganiste

vprav v kapeli. Imeli so pete litanije M. božje. Sam je klečal v ozadju kapele. Ko so pripeli do vzklika »Mater admirabilis« (Mati čudovita), vstane P. Rem in stopi k predpevcu veleč mu, naj ponovi klic »Mater admirabilis«. Dijaki so zopet odpeli »Ora pro nobis«, (Prosi za nas) — Isto prošnjo je ponovil še v tretje. Pod pokorščino je moral P. Rem pozneje predstojnikom razodeti, čemu je to storil. Rekel je: Prosil sem Marijo, naj mi da spoznati, kateri naslov v lavretanskih litanijah je najvažnejši. Dobil sem odgovor, da naslov: »Mati čudovita«.

Za Dunaj in njega krščanski značaj je velikega pomena zlasti **Marijina družba trgovcev**, ki je praznovala nedavno 40 letnico obstoja. Vsakoletna manifestacija dunajskih katoliških mož, romarski izleti v Marijino Celje, v Klosterneuburg — so delo te kongregacije.

Temni oblaki

V svoji novoletni izjavi, natisnjeni v »Slovincu«, je opozoril ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman na temni oblak, ki visi skoraj nad vso Evropo: brezposelnost in pohlep po minljivih dobrinah, ki zastruplja duše in rodi nezadovoljstvo in končno — socialno razrvanost.

Kako najti izhod iz preteče nevarnosti? Ne samo v skrbi za povzdigo gospodarstva, marveč predvsem v brigi, da se preнове duše, da se preuredi življenje v duhu Kristusovega evangelija. Vse drugo bo ozdravilo posamezne rane, vzroka splošnega nezadovoljstva pa ne odstrani.

Lavantinski škof dr. A. Karlin je v svoji poslanici ob novem letu istotako pokazal pravo pot do rešitve iz teh težkih kriz, ki tlačijo vsepovsod sedanji rod: Rešitev je v ljubezni do Boga in do bližnjega in iz te ljubezni izvirajoča treznost, marljivost, varčnost. Verska poglobitev, ki je cilj katoliške akcije, naj se razodeva zlasti tudi v dejanjih krščanske pravičnosti. »Naj v dneh, ko tlači gospodarska in socialna trdota toliko stotisočev našega ljudstva, vsak katoličan dokaže, da spoštuje naročilo Gospodovo: »Vse, kar želite, da vam drugi storijo, jim tudi vi storite!...« Jasno umevanje zahtev o socialnih pravicah in dolžnostih bo pripomoglo, da bodo vsi, ki so oblagodarjeni z imetjem, imeli srce za delavstvo in za trpeče brate in sestre.

Dunajski kardinal nadškof dr. Piffl je dejansko posegel v težke razmere brezposelnega sveta, zlasti mladine, ki je tako ogrožena tudi v нравstvenem oziru. Izdal je oklic s pozivom do vseh katoliških krogov, naj rešujejo mlade brezposelne z deli krščanske ljubezni. »Krščanska dolžnost — to je jasno — zahteva od vsakega, da v teh težkih časih priskoči na pomoč, če je tako srečen, da je rešen večjih vzdrževalnih skrbi zase in za dom.«

Državna oblastva pa opozarja nadškof Piffl, naj čimprej vse potrebno oskrbe, da bodo mogli brezdelni mladi ljudje ta čas uporabiti za izpopolnitev potrebnega znanja in spretnosti in vsega, kar jim bo pozneje pri izvrševanju dela prav prišlo.

Da se vse to izvrši, ima skrbeti poseben škofijski odbor.

Snažna bodi miza

Ko greste k obedu, hočete, da je miza čedna in snažna. Skrbeti pa morate še bolj, da bodo po vsebini snažni, čisti in dostojni tudi listi, časopisi in knjige, ki prihajajo na vašo mizo, da ne bodo oskrunjali duš vaših doraščajočih otrok in vaše družine. Čujte, kaj je zapisal odličen, še živeč pisatelj:

»Dostikrat je naravnost nemogoče, da bi se ohranila katoliška verska zavest in нравstvenost v družinah, kjer vero krhajo in izpodkopujejo slabi, nekrščanski časopisi. Množiči se zločini, ječe in kaznilnice živo osvetlujejo, kako učinkovito je slabo časopisje. Danes bi bilo treba marsikatero hišo in družino, ki hoče biti še katoliška, pošteno očistiti.

Ali ni bedasto, žalostno in smešno ob enem, da se dobe katoličani, ki z lastnim denarjem podpirajo in plačujejo liste in knjige, v katerih se sramoti in zamuje to, kar mora biti katoličanu vsekdar sveto.

Če bi vsi, ki smo katoličani, storili svojo dolžnost, bi se katoliški časopisi vse drugače razvijali.

V vsako katoliško družino — katoliški časopis! To je prva in glavna zahteva katoliške akcije.«

Prvi dom duhovnih vaj za žene — v Zagrebu. V višini 50 m nad zagrebško llico se dviga nova ponosna stavba: »Dom duhovnih vaj za ženstvo«. Dom je blagoslovil nadškof zagrebški dr. Anton Bauer lani na praznik sv. Jožefa. Gospodinjstvo oskrbujejo sestre sv. Križa.

S stavbe se nudi krasen razgled na Zagreb in njegovo okolico. Dom je zgrajen zelo okusno, higijenično in praktično. Nad vhodom v kapelo se dviga velik pozlačen križ z napisom: »U križu je spas«.

V vsakem nadstropju ob hodniku so razvrščene sobe in posamezni prostori: kuhinja, jedilnica, 5 kopalnic, drvarnice, zakristija, knjižnica itd. Okrog doma se razprostira krasen park, vinograd, sadni vrt in hrastov gozd.

Do sedaj je bilo v domu 11 tečajev duhovnih vaj in sicer: za gospe, učiteljice, akademičarke, matere in kmetska dekleta.

To je prvi in edini dom duhovnih vaj za ženstvo v naši državi. Zeleti je, da bi se v njem tudi Slovenke večkrat shajale. Velike milosti duhovnih vaj, ki jih človek opravlja v popolni tišini in zbranosti, zna preceniti le oni, ki je to sam preizkusil.

Prve slovenske duhovne vaje za mladenke bodo od 31. januarja do 4. februarja 1931. Slovenke, ne zamudite te lepe prilike, da se duhovno osvežite! Cena za vso oskrbo v tečaju znaša 120 Din. Katera želi prisostvovati, naj se čimprej prijavi na »Dom duhovnih vježbi«, Zagreb, Vrhovec 43.

Do doma pridemo od državnega kolodvora najenostavnejše s cestno železnico št. 1 do Mandalicine ul., a potem še 10 minut peš.

ODGOVORI

Kaj bo z objavljanjem odpustkov v tem letu?

Kakor smo zadnjič poročali, jih bomo opustili. Zakaj? Zato, ker smo na naš poziv dobili le pet dopisov, ki prosijo, naj bi jih tiskali še dalje. Je res premalo. Saj radi tega lahko dobite vse odpustke, če spolnite pogoje, ki jih sv. Cerkev zahteva. Vzemite lanski »Bogoljub«, pa boste videli, katere odpustke morete dobiti ob določenih dneh. Prihodnje leto jih bomo pa spet sproti objavljali.

Krščanski oče sem. Dobra vzgoja otrok mi je čez vse. Pa je šla moja dekle služiti v mesto in tam jo je gospodinja učila strašnih reči; med drugim tudi to, kako se odpravlja potomstvo... Kaj mi je storiti? — B. A. 100.

Smilite se nam, prav zares smilite. Vzemite takoj svojo hčerko iz one družine. Četudi strda kruha, bolje bo, da bo le poštena ostala. Pri sodnji boste težko kaj opravili, ko nimate prič. — Uboga dekleta! Težko je, ko hodite v mesta, da se morete preživeti in pridete v družine, ki ne poznajo Boga in njegovih zapovedi. In to se dogaja — kot priča ta zgled — tudi v naših slovenskih mestih.

Z. R.: Ali je dobro brati sveto pismo stare zaveze?

Sveto pismo nove zaveze se pogosto naslanja na izreke in dejstva, ki se nahajajo v sv. pismu starega zakona. Jezus sam se je večkrat skliceval na stari zakon. Seveda je potrebno nekoliko globljega znanja in bogoslovne vede, da more človek sveto pismo stare zaveze, to najstarejšo listino

človeštva, s pridom čitati. Prav radi tega pa dovoljuje sveta katol. Cerkev vernikom le čitanje takega svetega pisma, ki je opremljeno s potrebno razlago in primernimi opazkami. V šolah se pa poučujejo le taki odlomki, ki so res poučni tudi za mladino.

K. O. v R.: Ali je tretji red bratovščina?

Tretji red je pravi red, in zasluži veliko več pozornosti in pohvale, kot je pri nas običajno. Saj se še takih ne manjka, ki o njem le zaničljivo in prezirljivo govorijo; taki namreč, ki bi docela obmolknili, če bi jih vprašali, kaj je tretji red in kakšen namen ima. Tretji red bo kljuboval vsem nevarnostim in vztrajal v vseh viharjih, ki bodo morda še prihrumeli nad Cerkev Kristusovo. Tretji red bo ostal, če bi se tudi kje uveljavile francoske protireformniške postavbe.

B. J. T.: Slišal sem, da se nekateri priporočajo 14. pomočnikom v stiski. Ali so znana imena?

Imena mučencev — pomočnikov se večkrat naštevajo, vendar ne vselej in povsod enotno. Navadno se imenujejo trije škofje: sv. Blaž, Erazem in Dionizij; trije vojniki: sv. Ahacij, Evstahij in Jurij; trije mladeniči: sv. Ciriak, Pantaleon in Vid; tri device: sv. Barbara, Katarina in Margareta. Zraven prideta še sv. Kristof in Tilen, (včasih pa se imenuje papež Sikst).

Pri odgovoru na vprašanje o komponistu pesmice »Sveta noč« je v prvi številki izostalo to-le:

Spomenik za pesnika in komponista (Mohr-Gruber) je izdelal župnik Mühlbacher (Zell-Kaufstein), ki je obenem akad. podobar in je slavil letos 40 letnico mašništva. Ker mu je med delom pesmi roka ohromela, se je priporočil sv. Tereziji Det. J., češ, naj ne prepusti, da bi bilo to delo, ki je namenjeno pevcu božjega Deteta, ostalo nedovršeno. In glej, v levo roko je došla taka prožnost, da je mogel rezbarije brez težave dokončati.

DOBRE KNJIGE

P. Mavricij Teraš: »Pri studencih zdravja in moči«. — Izdala Prodajalna KTD (Ničman) v Ljubljani. — Že zadnjič smo opozorili na to potrebno književno novost, ki tvori drugi del slovenske ascetike. Prvi del je bil objavljen pod naslovom »Za visokim ciljem«. Če je že prvi del našel v slovenski javnosti precej priznanja in pohvale, bo drugi del brez dvoma dobil še več prijateljev, saj je ta knjiga tako potrebna in polna zlatih nauk in dragocenih navodil za duhovno življenje. Takoj v prvem in drugem poglavju je govor o največjem zakladu slehernega kristjana, namreč o milosti božji. Tretje poglavje opisuje molitev kot najnavadnejše in vsakdanje sredstvo za pridobivanje in ohranitev milosti. Četrto, peto in šesto poglavje razpravlja o duhovni hrani naše duše, namreč o božji besedi in o premišljevanju večnih resnic. Sedmo, osmo in deveto poglavje daje navodila, kako je treba skrbeti za čistost svoje duše. Od desetega do štirinajstega poglavja razpravlja pisatelj o sv. obhajilu, sv. maši, sv. Rešnjem Telesu, presv. Srcu Je-

z usovem in o Kristusovem trpljenju. V petnajstem, šestnajstem in sedemnajstem poglavju nas poučuje, kako naj častimo Marijo, anjele varuhe in svetnike božje. V zadnjih treh poglavjih nas navdušuje za vajo o božji pričujočnosti, za obujanje dobrega namena in za dnevni red. V teh 20 poglavjih je res nakupičeno mnogo koristnih navodil za duhovno življenje. Vsak, naj je duhovnega ali svetnega stanu, bo lahko iz te knjige črpal pobudo za svoj duhovni napredek. Prav zato pa knjigo prav toplo priporočamo v nakup. Zelo je primerna tudi kot darilo za god, za neveste, za praznike ali za kako drugo slično priložnost.

Večno življenje. Zakaj zopet oglašamo? Čuli ste gotovo že, kako se pri drugih narodih priporoča in širi skrb za umevanje cerkvene liturgije. Ali naj mi zaostajamo? Ali naj samo nemo prisostvujemo sveti maši in službi božji? Ali ni prav, če se ob nedeljah in ob izrednih prilikah malo bolj poglobimo v smisel cerkvenega leta? — Glejte, pomoček, pa lahek in umljiv pomoček imate v molitveniku »Večno življenje«, ki ga je do popolnosti že v osmi izdaji uredil profesor dr. Gr. Pečjak.

Vse večje praznike in važnejše nedelje lahko imate iste mašne molitve, kakor jih moli mašnik pri oltarju. Za vse svete čase cerkvenega leta najdete v tem molitveniku primeren pouk ter praznične molitve in pesmi. To poudarjamo kot jako koristno prednost brez ozira na vse drugo, kar ima ta molitvenik v obsežnejši meri in obliki nego druge knjižice. Ima pa še mnogo važnih prednosti, ki jih bomo prilično še omenjali. Kdor bo začel »Večno življenje« uporabljati, se bo sam prepričal, da vse drži, kar smo zapisali.

Otrok. Poglavja o vzgoji. Napisal kanonik J. Volc. Založba Ničman v Ljubljani. Cena 25 Din s poštnino vred. — Koliko lepih in koristnih knjig imamo Slovenci, pa nekatere komaj poznamo. Dobro leto je že, kar je izšla ta vzgojna knjiga, pa jih je le malo, ki bi zanjo vedeli. V navado je prišlo, da zlasti ženinom in nevestam dajemo darila. Kje najdeš bolj primerno poročno darilo, kot je knjiga »Otrok«. Vsebina, jezik, oblika: vse vabi. Prepričaj se!

Dobri Pastir. Ali ste prezrli opozorilo, da imamo tudi že v slovenskem jeziku umno sestavljene vzorce za premišljevalno molitev. Doslej sta izšli že dve knjigi. Delo, ki se nadaljuje, je poverjeno semenišnemu spiritualu dr. C. Potočniku v Ljubljani. Če se hočeš zares poglobiti v versko življenje in rasti v popolnosti, imaš tu najlepši pripomoček. Kdor še ni vajen premišljevanja, ima v prvi knjigi (»Dobri Pastir«) točno, lahko umevno navodilo. Naroča se v trgovini Ničman v Ljubljani.

Kvišku srca! Slovenska maša za 4 glasni mešani zbor in orgle zložil P. Hugolin. Op. 43. Odobril škofijski ordinariat. Založila Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. (24 Din, glasovi à 5 Din).

Zopet bomo lahko peli novo celotno mašo, uglasbeno na besedilo M. Elizabete. Celotno — poudarjamo; vsak del sv. maše ima lastno besedilo in lasten napev. Tako udeležba sv. maše je pravilna, da se namreč združimo v vseh molitvah z mašnikom. Svoj čas, ko smo kot glavni pomoček rabili pri sv. maši skoraj izključno le pesmarico »Cecilija«, ki ima 12 celotnih maš, smo se skoraj redno držali pravila, da se naj cerkveno petje pri vseh delih sv. maše po besedilu ujema z mašnikovimi molitvami.

Kaj naj rečemo o teh novih skladbah? Nič drugega ko to-le: Peli jih bodo ne le za poslušajo, marveč trajno in brez težav po vseh župnijah v Sloveniji. Zakaj? Zato, ker so tako ustvarjene,

kakor je treba: lepe in prikupljive so, cerkvene, umetne pa do one višine, ki bi preko nje ne smel neben cerkveni skladatelj, če hoče, da delo ne bo obležalo in da ne bo le privileg elitnih zborov.

Bog daj g. skladatelju še obilo zdravja!

20 obhajilnih in blagoslovnih pesmi za moški zbor. Zložil Vinko Vodopivec. Samozaložba. Gorica 1930. Cena 6 L. — Skladatelj sam pravi: »Skladbe so lahke, priproste in melodijske, namenjene podeželskim moškim zborom.« Vsebina: 3 predobhajilne, 4 obhajilne, 3 poobhajilne in 10 blagoslovnih pesmi. — Prav koristna zbirka!

S. Marija Marta Chambon Predlanskim je izšla ta knjižica v tri tisoč izvodih in se je v nekaj mesecih razprodala. Celo v Egipt in Ameriko si je utrla pot. Sedaj je vnovič natisnjena. Vsebinsko je neizpremenjena. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Dobiva se tudi na samostanski porti. Izvod s poštnino vred 10 Din. Na 10 izvodov en izvod povrh.

Založba Herder & Co. v Freiburgu priporoča **Kalender katholischer Jugend 1931.** Hrsg. v P. Ernst Duouven S. J. V platno vez. 1.80 M. — Res lep koledar za učečo se mladino. Ima čez 500 slik, kratke zelo živahno pisane sestavke, tabele itd., vse, kar je za dijakla zanimivo. In pa vse je pisano v zares katoliškem duhu.

Linhardt Robert, **Unsere Ideale.** Lebenswichtige Kapitel aus der katholischen Ethik. Broširano 4.60 M, v platno vez. 6.20 M. — Znani mladinski pisatelj obdelava nazorno, mladi duši primerno vsa važnejša poglavja iz katoliške etike. Knjiga je globoka in mestoma pisana v težje umljivem slogu. Namenjena je predvsem akademikom, ki jo bodo s pridom prebirali.

Marijinim družbam

sporočamo, da imamo svojo pisarno v Jugoslovanski tiskarni, ki je dnevno odprta od 8 do 12. Nanjo se obračajte, kadar rabite kongregacijske tiskovine, knjižice, svetinje, znake. Posebno priporočamo knjižice, ki smo jih sami založili. Pred kratkim je izšla 20 strani obsegajoča knjižica za otroke v Marijinih vrtcih. Če je še nimate, pišite takoj ponjo. Stane le 2 Din. Naslov: Pisarna Marijinih družb, Jugoslovanska tiskarna I, Ljubljana.

V tisku imamo majhen kongregacijski molitvenik, namenjen dijakom in fantom splošno. Dobili ga boste v roke mesto sprejemnic. Priporočamo tudi Jan. Kalanovo »Vodilo«, ki je namenjeno predvsem odbornikom. Če ga še nimate, pišite ponj, pa ga vam bomo takoj poslali.

Fantovske kongregacije pa posebej opozarjamo na duhovne vaje za odbornike Marijinih družb. Pričete se bodo v Domu duhovnih vaj 31. januarja in končale 4. februarja zjutraj. Pridite; vsa družba naj z denarnimi prispevki priskoči na pomoč, saj bo po duhovnih vajah odbornikov prišlo novo življenje v vso družbo.

Škofijsko vodstvo MD v Ljubljani.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.

Izdajatelj: Ivan Rakovec.

Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

60.000.

Ali bodo razširjene letos Mohorjeve knjige med Slovenci v 60.000 družinah? Upamo zatrdno, saj jih izkazuje letošnji Koledar samo 936 manj, pa se jih je nekaj še pozneje priglasilo. To je že lepo število. V poslednjih petih letih je napredovala Družba sv. Mohorja za 20.971 udov. V ljubljanski škofiji pride že zdaj en mohorjan na vsakih 19 prebivalcev, v lavantinski pa na vsakih 24.

Vemo, da so Bogoljubovi bralci (bralke) navadno naročeni tudi na Mohorjeve knjige in da jih po možnosti priporočajo tudi drugim, za kar odbor tudi letos vljudno prosi. Nasvetuje pa še posebno akcijo za Prekmurje, kjer je razmeroma najmanj naročnikov; slovenska knjiga se tam ni mogla razširiti, ker so imeli poprej do l. 1919 madžarske šole. Zato hočejo letos mohorjani z malimi prispevki nabrati primerno vsoto, da bo v jeseni šlo nekaj tisočev Moh. knjig tudi med Prekmurce. Ko jih bodo spoznali, jih bodo tudi sami naročili.

★

Dobro delo stori, kdor tudi letos pošlje že prebrane »Glasnike«, »Bogoljube«, »Kat. misijone«, »Vrtce« in »Angelčke« na naslov: P. Marko Fišer, kapucin, Studenci pri Mariboru. — Razdelil jih bo med delavce, ki se sami ne morejo naročiti na potrebne nabozne liste. — Raztrganih in zamazanih letnikov seveda ne kaže pošiljati. P. Marko se hkrati toplo zahvaljuje vsem lanskim dobrotnikom. Bog plačaj!

★

Okrožnica papeža Pija XI. Naraščajoče uničevanje krščanske družine, oskrnjevanje zakona in pregrešne zablode, ki so bile po krščanskih družinah do zadnjega desetletja povečini neznane, so napotile svetega očeta, da je razglasil novo okrožnico. V njej opozarja poglavar Cerkve Kristusove na temelje, ki na njih sloni krščanska družina. Zakon bodi tak, kakršnega je Bog postavil in hotel imeti. Trojni je cilj, ki ga zakonska zveza ne more in ne sme nikdar pogaziti: potomstvo.

zvestoba, svetost in iz nje izvirajoča nerazdružljivost. — Papež kliče vsem katoličanom v spomin, naj pomagajo varovati krščanski zakon in krepiti krščansko družinsko življenje. — O okrožnici bomo v »Bogoljubu« še govorili.

★

Za verska in nabožna predavanja priporoča Prosvetna zveza v Ljubljani sledeče serije:

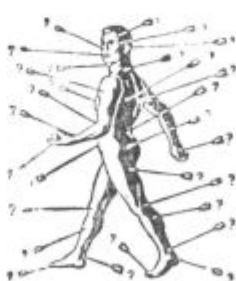
1—3. Sv. pismo stari zakon. 4—5. Sv. pismo novi zakon. 201. Zgodbe sv. pisma. 4—6. 224 Cerkvena zgodovina. 11. Cerkev in bratstvo. 12. Cerkev in delavstvo. 13. Cerkev in svoboda. 14. Cerkev in žena-Judita. 15. Cerkev in reveži. 16. Cerkev in družina. 17. Quo vadis. 18. Kristusovo trpljenje v umetnosti. 19. Božič v slikah. 20. Križev pot — Vera. 21. Marijino življenje v slikah. 22. Marijino življenje v umetnosti. 23. Egiptovski Jožef. 24. Konvertiti. 25. Srce Jezusovo. 26. Sv. Frančišek Asiški. 27. Sv. Tarcizij. 28. a) Sv. Terezija Det. Jez. 28. b) Čudeži sv. Terezije Det. Jez. 29. Vincencij Pavelski in dobrotelost. 30. Pasijonske igre v Oberammergau. 31. Potovanje na goro Sinaj. 32. Potovanje v Lurd. 33. Potovanje v Sv. deželo. 34. Potovanje v Rim. 35. Po potih sv. Cirila in Metoda. 36. Vatikan. 37. Pij XI. 38. Preganjanje kristjanov v Mehiki. 127. Žrtve preganjanja kristjanov v Mehiki. 171. Preganjanje kristjanov v Mehiki. 39. Gora Athos. 40. Marijina božja pota. 41. Sv. Alojzij. 42. Sv. Stanislav. 43. Devica Orleanska. 44—46. Sv. Jožef, 7 sv. zakramentov, Deset božjih zapovedi. 47. Evhariistični kongres v Chicagi. 49. Albreht Dürer, Marijino življenje. 50. Cerkev in umetnost. 51. Sv. Cecilija. 52—53. Lurd. 96. Katakombe. 188. Rafaelova Madona. 220. Sv. Avgustin. 221. Sv. Anton Padovanski. 223. Čudodelna svetinja.

Cene posameznim diapozitivom 50 p. Odškodnina za skioptikon 25 Din.

Dopise in spise, poslane po 10. jan. t. l., smo morali odložiti na tretjo številko »Bogoljuba«. —

Uredništvo.

Kje tiči vzrok?

V revmatizmu, trganju v sklepih, živčnih bolečinah? Mogoče posledice prehlajenja? Večinoma je vzrok v takih slučajih nezadostna nega telesa. Veliko ljudi že 34 let rabi okrepčujoče sredstvo za olajšanje bolečin, hišno zdravilo in kozmetikum: Fellerjev »Elsafluid« ter si zna ohraniti stalno zdravje. Rabijo ga za mazanje in cenijo

dejstvo tudi proti kašlju, hripavosti, bolečinah v vratu in prsih ter proti gripi in nahodu, rabijo ga tudi notranje pri neugodnem občutku itd.

Storite tudi Vi tako pomagalo bo tudi Vam!

Fellerjev »Elsafluid« dobite v lekarnah in sličnih trgovinah v poskusnih steklenicah po 6 Din, dvojnih steklenicah po 9 Din ali v specialnih velikih steklenicah po 26 Din. Poštni paket vsebuje poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike specialne steklenice 62 Din. trije takšni paketi samo 139 Din pri lekarnaru.

EVGEN FELLER, STUBICA DONJA.
ELSATRG 357. — SAVSKA BANOVINA.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

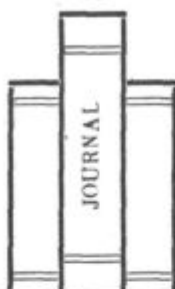
SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz brona proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeničstva v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vključbi na posestva proti poroštvo i. t. d.

Inserirajte v Bogoljubu!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrirana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvi, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Pljučne bolezni so ozdravljive!

Pljučna tuberkuloza - Sušica - Kašelj - Suhi kašelj - Zasluzenje - Nočno potenje - Bronhialni katar - Katar v grlu - Sluzni kašelj - Izmeček krvi - Vzdigavanje krvi - Tesnoba - Astmatično hropanje - Zbadanje i. t. d. **so ozdravljivi!**

Pred uporabo

Tisoče ozdravljenih!

Zahtevajte takoj knjigo o moji **novi umetnosti hranjenja**

ki je že mnoge rešila. Ona pomaga pri vsakem načinu življenja, da se bolezen hitro premaga. Telesna težina se poveča ter polahno popčenje končno zaustavi bolečine.

Resni moške zdravniške znanosti potrdijo prednost moje metode ter jo radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjenja, tembolje bo za vas.

Popolnoma zastoj dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega znanja. Kogar torej mučijo bolečine, kdor se hoče naglo osvoboditi svojih bolečin na temeljit in varen način, naj piše še danes.

Opetovano opozarjam, da prejmete popolnoma **brezplačno**, brez vsake zaveze s svoje strani, moja pojasnila in bo Vaš zdravnik gotovo pritrdil temu.

novemu načinu Vaše prehrane

ki jo označujem kot izborni prvi profesorji. V Vašem lastnem interesu je torej, da takoj pišete, in Vas bo nato vsak čas lahko postreglo moje osebno zastopstvo. Črpaite pouk in močno voljo za zdravje iz knjige **izkušenega zdravnika**. Vsebuje okrepitev in življenjsko uteho ter jemlje ozir na vse bolezni, ki se zanimajo za sedanje stanje znanstvenega zdravljenja pljuč.

Moj naslov je: **Georg Fulgner, Berlin - Neukölln**

Ringbahnstrasse 24, Abt. 694 (Deutschland)

Po uporabi

